

Vážení divadelní přátelé,

tak jako obvykle v letech bez covidové epidemie vás v březnovém vydání našeho časopisu seznámíme s novými inscenacemi, které pro vás budeme připravovat v následující sezóně 2023/2024.

Velice mě těší váš zájem o naše představení. Hned poté, co jsme mohli opět bez všech těch různých omezení souvisejících s onou hroznou nemocí začít hrát, stali jsme se znovu divadlem, do něhož se jen velmi těžce shánějí vstupenky. V současné době se zase setkáváme s výčitkami mnohých diváků, že se k nám nelze dostat. A přesto, že hrajeme na obou scénách každý den a často realizujeme i dvě představení v jednom dni, přesto, že jsme o jednu třetinu navýšili počet představení na Biskupském dvoře, nejsme schopni vyhovět všem požadavkům na vstupenky do našeho divadla. Na jedné straně nás to trápí, avšak, jak jistě chápete, máme z této situace i nesmírnou radost!

A opět se nám otevírají dveře i do světa a naše představení stejně jako naši režiséři i další umělci jsou zváni k hostování do zahraničí. S obrovským úspěchem jsme na počátku ledna odehráli v německém Ingolstadt několik repríz romantického muzikálu *Heidi* (v německém jazyce). Obecenstvo bylo nadšeno a závěrečné děkování herců provázely nádherně nekonečné ovace vestoje. Další zahraniční koprodukce a turné se právě chystají.

Samozřejmě, že se však maximálně koncentrujeme na domácí tvorbu a jsme přesvědčeni, že naše nabídka nových inscenací vás určitě potěší. Vzhledem k tomu, že naši stávající předplatitelé mají přirozenou přednost při získání nového předplatného, neopomeňte si zajistit svá místa v našich divadelních sálech pro příští sezónu co nejdříve.

V divadelní sezóně 2023/2024 pro vás nazkoušíme celkem 8 inscenací. Pět z nich bude uvedeno na Činoherní scéně, tři pak na Hudební scéně.

První z nich bude snad nejnámější tragédie Williama Shakespeara *Hamlet*, kterou uvedeme s podtitulem *Hádala se duše s tělem* v úpravě a režii Stanislava Moší. Postavu Hamleta vytvoří hned dva herci, kte-

ří budou na jevišti existovat vedle sebe jako jakási dvojjediná bytost. Budou jimi čerstvá posila našeho souboru, mladý a mimořádně nadaný Martin Mihál a spolu s ním jedinečná opora našeho souboru Michal Isteník. V tomto pojetí se Hamletův svár nepochybně stane na naší Činoherní scéně zcela výjimečným zážit-

kem.

Kdo by neznal kouzelné vtipné příběhy svérázné Addamsovy rodiny odehrávající se v tajemném ponurém domě v ústraní někde za městem blízko hřbitova? Senzačně zábavnou, ironickou podívanou s notnou dávkou nadsázky, v lehce hororovém hávu a se skvělými melodiemi napsali Andrew Lippa, Marshall Brickman a Rick Elice. Velkolepou muzikálovou komedii *Addamsova rodina* (*The Addams Family*), kterou uvedeme na Hudební scéně, bude režisovat Stanislav Slovák.

Další premiérou bude dramatizace světoznámého románu Francise Scotta Fitzgeralda *Velký Gatsby*, kterou vytvořil Simon Levy. Poprvé byla uvedena v americké Minnesotě v roce 2006 a jde o první adaptaci, na kterou Fitzgeraldova pozůstalostní agentura poskytla výhradní práva. Následně byla uváděna po celé Americe i na celém světě. Příběh plný vášně, lásky i zklamání, v němž nakonec, i přesto, že peníze jsou „až na prvním místě“, vítězí láska, uvedeme v české

DOKOŘÁN

BŘEZEN
2023
CENA 48,- Kč

Vzácným hostem na zahajovací zkoušce komedie Hvězda v pasti byl i překladatel Pavel Dominik.

Stalo se...

Pokračujeme v natáčení talk show MdB Klub. Pokud chcete vidět Petra Gazdika a Matěje Vobořila při práci, můžete být u toho. Všechny díly najdete na YouTube kanále MdB Klub.

Po premiéře dramatu Pohled z mostu se se Stanislavem Mošou vyfotily i naše milé dámy z hledištní služby.

Alena Antalová s dcerami Alenkou a Elenkou byly hlavní hvězdy módní přehlídky k 60. výročí veletrhu STYL a KABO. Speciálně pro tuto příležitost jim ušil černo-stříbrné modely návrhář Miroslav Michael Knot.

premiéře na Činoherní scéně v režii Petra Gazdíka.

Švýcarská autorka Johanna Spyri je autorkou jiné, na celém světě populární báječné knihy, jejíž děj se odehrává v kouzelném prostředí poblíž Bodamského jezera, kde volně plyne řeka Rýn a Alpy nabízejí nekončné možnosti dechberoucích výhledů. Vypráví lidsky nesmírně silný příběh o osiřelé holčičce, která svou bezelstně krásnou povahou změní pohnuté osudy svých bližních. Romantický muzikál **Heidi** napsali Michael Schanze a Hans Dieter Schreeb. Stanislav Moša připravil tuto inscenaci nejprve pro zahraniční turné v roce 2019 ve Vídni a na naší Hudební scéně se odehraje její dlouho očekávaná česká premiéra.

Silvestrovskou premiérou na Činoherní scéně se tentokrát stane zběsilá fraška Raye Cooneyho **Prachy!**. Snad si vzpomínáte na jeho jinou skvělou komedii *Dvojitá rezervace*, kterou jsme u nás s velkým úspěchem uváděli několik sezón! Záměna dvou kufříků, z nichž v jednom je tři čtvrtě miliónu liber, nastartuje neuvěřitelný kolotoč komediálního bláznění. Režisérem inscenace bude Stanislav Slovák.

Brněnská rodačka Kateřina Tučková je v současné době jednou z nejlepších a nejprodávanějších českých spisovatelek. Na její poslední knihu s názvem *Bílá Voda* čekali čtenáři celých deset let a hned po jejím vydání autorka získala Státní cenu za literaturu za rok 2022 a naše divadlo práva na její uvedení ve světové premiéře. Dramatizaci románu o ženách, víře a zlu **Bílá Voda** připravil Dodo Gombár, který bude na Činoherní scéně i jejím režisérem. Strhující děj je inspirován skutečnými událostmi, které popisují totalitní bezpráví, nerovné postavení žen v církvi a vlastně i v celé společnosti.

Ve výčtu premiér následuje bláznivá komedie Henryho Lewise, Jonathana Sayera a Henryho Shieldse **Hra, která se zvrtila**. Báječná groteska o nástrahách a pastech divadelního představení, které připravil amatérský soubor (samozřejmě u nás hrany našimi nejlepšími herci), patří už devátý

tý rok k největším hitům londýnského West Endu. Inscenace získala Cenu Laurence Oliviera za nejlepší komedii roku 2015. Pro Činoherní scénu tento nekompromisní útok na divácké bránice připraví náš stálý host, režisér Mikoláš Tyc.

Kořeny, z nichž naše divadlo vyrůstá a stále čerpá svou inspiraci, jsou tvořeny hned několika legendárními díly, která se nesmazatelně zapsala do naší historie i do paměti diváků. Jedno z nich jsme se rozhodli po třiceti letech od jeho premiéry znovu uvést. Jedná se o vizualizované oratorium Zdenka Mertý a Stanislava Moši **BASTARD**. Kritici jej označovali za „představení, které vám způsobí rozkoš, rozkoš trýzně z hledání odpovědí...“ Toto meditativní dílo ve svém veršovaném libretu nezapře inspiraci biblickými příběhy, faustovským tématem a postavou nejen ve středověku oblíbené figury Everymana. V devadesátých letech se odehrálo 201 repríz po celé České republice včetně několikaměsíčního hostování v pražském Národním divadle. Tematicky nesmrtelné a stále aktuální dílo uvedeme na jeviště Hudební scény tentokrát v režii Petra Gazdíka.

Domníváme se, že vás čeká nádherná sezóna nabitá skvělými inscenacemi, na které nelze jinak než se těšit.

Společně se všemi kolegy z našeho divadla věříme, že společně s vámi prožijeme kouzelné večery plné výborného divadla v nové divadelní sezóně 2023/2024!

Za všechny z MdB

Stanislav Moša, ředitel MdB

Sezónní předplatné 2023/2024

Vážení divadelní příznivci, dovolujeme si vám představit tituly pro nové abonmá, díky němuž uvidíte osm výtečných představení a získáte množství výhod – své stálé sedadlo v sále, časopis Dokořán pravidelně ve své schránce nebo kalendář, jenž vás spolu s níže uvedenými inscenacemi a vašimi oblíbenými herci v nich bude provázet celým rokem mimořádných divadelních zážitků.

William Shakespeare

HAMLET aneb *Hádala se duše s tělem* nesmrtelná tragédie o hledání odpovědi

Svou nejproslulejší tragédií napsal William Shakespeare někdy mezi lety 1601–1602 a od té doby tento příběh znovu a znovu vybízí inscenátory po celém světě k opakovanému uchopení a pokusu o nalezení odpovědi alespoň na některé z mnoha otázek, které jsou v něm vetknuty. Lze ve jménu vyšších cílů porušit základní morální pravidla? A může jedinec vzít spravedlnost do vlastních rukou a obhájit své zločiny před vlastním svědomím? Je možné si uprostřed morálního bahna zachovat čistý štít? A jaké místo zůstává v nejisté a pochybné lidské existenci láska? Hamlet se tak stal nejnámějším, byť fiktivním dánským hrdinou a nesmrtelně se vepsal do dějin literatury, divadla a přemýšlení o světě.

Slavný alžbětinský dramatik popisuje v *Hamletovi* stejně pečlivě vnitřní svět svých postav jako i vnější dějové okolnosti, které je obklopují. Můžeme tak příběh vnímat jako tragédii jedné rodiny, která se ovšem záhy rozvine v detektivku s politickým kontextem. Hamlet předstírající šílenství pátrá po pravdě o smrti svého otce a díky tomu se dozvídá mnohé o společnosti, z níž pochá-

zí, ale také především o sobě samém. Zločin je však třeba odčinit i za cenu špíny, do níž takový pokus o nápravu hlavního hrdinu uvrhne.

Bylo jen otázkou času, kdy se režisér Stanislav Moša po úspěšných inscenacích jiných Shakespearových dramát (*Benátský kupec*, *Král Lear*, *Antonius a Kleopatra*) rozhodne uvést i tuto jeho nejhranější tragédii, a to opět v nesmírně poetickém, avšak srozumitelném a divadelně působivém překladu Jiřího Joska. Pod podtitulem *Hádala se duše s tělem* se rozhodl tentokrát pro výrazné interpretační gesto: proslule rozpornou postavu Hamleta, snad nejsložitější charakter světového dramatu, svěřil hned dvěma hercům, kteří budou na jevišti existovat vedle sebe jako jakási dvojediná bytost. Jsou jimi čerstvá posila našeho souboru, mladý a mimořádně nadaný Martin Mihál a jedinečná opora našeho souboru Michal Isteník. V tomto pojetí se Hamletův svár nepochybně stane zcela výjimečným zážitkem.

Režie: Stanislav Moša

Premiéry: 9. a 10. září 2023 na Činoherní scéně

Andrew Lippa, Marshall Brickman, Rick Elice

ADDAMSOVA RODINA (The Addams Family) hororová muzikálová komedie

Tajemný ponurý dům v ústraní kdesi za městem blízko hřbitova. Tady žije poněkud svérázná rodina Addamsů, jejíž členové si libují ve strašidelném až morbidním hu-

moru. Jejich nejoblíbenější barva je černá a za nejkrásnější věc na celém životě považují smrt. Každodenní hrůzostrašná rutina Addamsovy rodiny se však razantně změní,

když si mladá Wednesday přivede svého nového přítele Lucase. Ba co víc? Na návštěvu do této démonické domácnosti mají zavítat i Lucasovi rodiče a zamilovaná Wednesday, která je jako vyměněná, požaduje po svých příbuzných, aby se chovali normálně. Jako normální lidé – tedy úplně jinak, než na co jsou zvyklí. Při společné večeři, kde dochází ke spoustě trapných výstupů, nakonec Wednesday, aby uklidnila situaci, oznámí, že se budou s Lucasem brát, což se všemi teprve pořádně zamává...

Členové podivné rodiny Addamsovy se poprvé objevili v roce 1938 v komiksu Charlese Addamse a jejich příběhy vycházely pak v časopise The New York Times pět desetiletí až do autorovy smrti v roce 1988. Charles Addams za svůj život nakreslil přes 1 300 komiksů. V šedesátých letech se pak oblíbené postavičky dostaly i na televizní obrazovky v hraném seriálu, kde získaly jména, která jim zůstala dodnes. Následovalo pak několik animovaných seriálů a také celovečerních hraných filmů. Prozatím poslední animovaná filmová verze příběhu strašidelné i zábavné rodiny měla premiéru v roce 2019, v roce 2021 pak ná-

Francis Scott Fitzgerald, Simon Levy

VELKÝ GATSBY dramatisace slavného románu jazzového věku

Svůj nejnámější román *Velký Gatsby* (*The Great Gatsby*) napsal představitel tzv. ztracené generace v roce 1925. Již tedy bezmála sto let opulentní večírky záhadného pana Gatsbyho uchvacují generace nových čtenářů, ale také filmových a divadelních diváků. Americký spisovatel a scenárista, autor jazzového věku Francis Scott Fitzgerald (1896–1940) je považován za jednoho z nejlepších amerických romanopisců 20. století. Syn irských přistěhovalců se v roce 1918 zamiloval do jižanské krásy a dcery soudce Zeldy Sayrové, která si ho ale odmítala vzít, dokud nebude finančně zajištěn. Po marných pokusech najít práci v reklamních agenturách či novinách se Fitzgerald zavřel doma a během několika měsíců napsal román *Na prahu ráje* (*This Side of Paradise*) – autobiografic-

sledovala druhá série. V roce 2022 uvedla streamovací společnost Netflix s ohromným úspěchem prvních osm dílů seriálu *Wednesday* (režie Tim Burton, Gandja Monteiro a James Marshall). Seriál o chytřím, sarkastickém a trochu bezcitném slečně Addamsové má pokračovat druhou řadou v roce 2023.

Muzikálová adaptace vyšla z dílny broadwayských matadorů Marshalla Brickmana (mimo jiné stálého spolupracovníka Woodyho Allena) a Ricka Elice, kteří napsali libreto a hudbu. Písňové texty stvořil Andrew Lippa, autor písni k muzikálu *Velká ryba* (*Big Fish*). Muzikál mohli nejprve spatřit diváci v Chicagu v roce 2009, ovšem oficiální broadwayské premiéry se dočkal divadle Lunt-Fontanne Theatre v New Yorku 8. dubna 2010. Brněnští diváci se také mohou těšit na tuto velmi vtipnou, ironickou a lehce hororovou podívanou pro celou rodinu s notnou dávkou nadsázky a skvělými melodiemi, kterou uvede Městské divadlo Brno na Hudební scéně v režii Stanislava Slováka.

Režie: Stanislav Slovák

Premiéra: 21. října 2023 na Hudební scéně

ký popis svých princetonových let. Kniha vyšla v březnu 1925 a krátce po svém vydání se stala kulturní senzací. A tak se Francis mohl v dubnu 1925 se Zeldou oženit a usadili se v New Yorku. Město a jeho obyvatelé se mu tak stali inspirací pro další tvorbu (*Krásná a prokletá*, *Něžná je noc*, *Poslední magnát*, *Povídky jazzového věku* etc.)

V románu *Velký Gatsby* popisuje obyvatele Long Islandu dvacátých let i s jejich bohémským způsobem života. Z pohledu středostavovského mladíka Nicka Carrawaye předvádí povrchnost mladé generace zbohatlíků, kouzlo peněz a omamný pocit bohatství. O panu Gatsbym nikdo neví téměř nic a o tom, jak přišel k majetku, se šíří fantastické zvěsti. Postupně se vysvětluje, proč je Gatsby na ostrově a co je vůbec zač, a za-

činá se odhalovat příběh plný vášně, lásky i zklamání a vše směřuje k tragickému konci. „Vždycky, když dostaneš chuť někoho kritizovat, vzpomeň si, že všichni lidé na tomhle světě neměli takové výhody jako ty.“ Věta, kterou začíná román i jevištní adaptace, ukazuje směr, jakým se Nick Carraway vydává do světa, v němž i přesto, že peníze jsou „až na prvním místě“, vítězí nakonec láska.

Dramatizace Simona Levyho byla poprvé

Michael Schanze, Hans Dieter Schreeb

HEIDI romantický muzikál

Švýcarská autorka Johanna Spyri (1827–1901) strávila své dětství nedaleko města Chur v Graubündenu, v kouzelném prostředí poblíž Bodamského jezera, kde volně plyne řeka Rýn a Alpy nabízejí nekonečné možnosti dechberoucích výhledů. Není divu, že pro ni tato krajina byla inspirací k sepsání jejího nejznámějšího díla, které jí přineslo celosvětový úspěch. Román *Heidis Lehr- und Wanderjahre* vyšel v roce 1880 a v českém překladu jej generace dětí znají jako *Heidi, děvčátko z hor*.

Vyprávění o osiřelé holčičce bylo i několikrát zfilmováno, naposledy v roce 2015, pamětníci mohou vzpomenout i na animovaný japonský seriál z roku 1974, ale poprvé se *Heidi* objevila na plátně již roku 1937 v hlavní roli se Shirley Temple. Holčička Heidi tráví šťastné a spokojené dny dětství společně s kamarádem Petrem při hlídání stáda koz, radostným hraním a užíváním si svobody švýcarských Alp, kde bydlí v prostém sru-

Ray Cooney

PRACHY! zběsilá fraška

Co byste dělali, kdybyste cestou domů v metru vyměnili náhodou svůj kufřík za jiný, v kterém by bylo tři čtvrtě milionu liber? Henry Perkins, usedlý úředník z londýnského předměstí, se rozhodne si tyto peníze nechat – a to navzdory tomu, že za nimi evidentně stojí zločin velkého kalibru. Jeho plán je jasný: dojet domů, nalozit svou manželku Jean do prvního taxí-

vedena v americké Minnesotě v roce 2006 a jde o první adaptaci, na kterou Fitzgeraldova pozůstalostní agentura poskytla výhradní práva a byla následně uváděna po celé Americe i po celém světě. My ji nyní uvedeme v české premiéře v režii Petra Gazdika.

Režie: Petr Gazdík

České premiéry: 4. a 5. listopadu 2023 na Činoherní scéně

bu se svým dědečkem. Jednoho dne však z bezstarostných spokojených chvil vytrhne Heidi její teta a pošle ji dělat společnost nemocné dívce Kláře ze zámožné rodiny. Děvčata se sice ihned skamarádí, ale Heidi stesk po dědečkovi, Petrovi a horách je příliš velký. V muzikálu, který kouzelně vypráví laskavý příběh, nakonec čeká šťastný konec všechny zúčastněné. Inscenaci naše divadlo připravilo pro uvádění v Rakousku, Švýcarsku a Německu (premiéra se odehrála 6. prosince 2019 ve Vídni) a muzikál scenáristy Hanse Dietera Schreeba a hudebního skladatele Michaela Schanzeho zatím všude zaznamenal obrovský úspěch. Podle jedné z nadšených recenzí se „*Heidi zpěvem zapisuje do srdce publika*“ a nezbývá než jí popřát, aby se tak stalo i na Hudební scéně Městského divadla v režii Stanislava Moši.

Režie: Stanislav Moša

Česká premiéra: 25. listopadu 2023 na Hudební scéně

ku na letiště a s ní i penězi odletět někam, kde je skuteční majitelé kufříku nenajdou. Okolnosti ovšem, jak tomu ve správné frašce bývá, stojí proti němu: Jean peče kuře na oslavu Henryho narozenin a nechce o okamžitém odcestování ani slyšet a na oslavu vzápětí dorazí Perkinsovi rodinní přátelé Vic a Betty, kteří nechápou, proč se celý večírek ruší. Henryho plán začnou navíc kom-

plikovat dva policisté – jeden pragmaticky úplatný, druhý tvrdohlavě oddaný spravedlnosti – a nevhodně užvaněný taxikář. Postupně se všichni začnou vydávat za někoho jiného, lež se kupí na lež, opustit obývací pokoj směrem na letiště se stále nedaří a na obzoru se začíná objevovat tajuplný Kmotr, který se hodlá nekompromisně dožadovat svého kufříku...

Dílo Raye Cooneyho, klasika anglické frašky, je vždycky zárukou zběsilého situačního to-

Kateřina Tučková, Dodo Gombár

BÍLÁ VODA dramtizace románu o ženách, víře a zlu

Brněnská rodačka Kateřina Tučková, autorka románů *Vyhnaní Gerty Schnirch, Žitkovské bohyně* a dalších, je v současné době jednou z nejlepších a nejprodávanějších českých spisovatelek. Na její poslední román s názvem *Bílá Voda* čekali čtenáři celých deset let, kdy autorka procházela archivy, studovala materiály, mluvila s pamětníky, pobývala v klášteře a také prošla složitým duchovním hledáním, které jí pomohlo přiblížit se k jejím postavám i zevnitř. Sama říká, že je to její nejprožitější kniha, a získala za ni Státní cenu za literaturu za rok 2022.

Malá zastrčená vesnice s poetickým názvem Bílá Voda skrytá ve stínu pohraničních hor. Sem kdysi přicházely zástupy poutníků vyprosit si pomoc u zázračné sošky Panny Marie. O několik století později právě sem přijíždí Lena Lagnerová, aby se tu skryla před svou minulostí, která ji přivedla na pokraj sebevraždy. Namísto kláštera s početnou řeholní komunitou tu však najde pouze několik řádových sester vedených svéráznou řeholnicí Evaristou. Ta přišla do Bílé Vody o poslední zářijové noci roku 1950, kdy komunistický režim zosobněný démonickým páterem Plojharem odvedl v rámci Akce Ř všechny řádové sestry do sběrných klášterů. Mladičká Evarista tehdy dostala na výběr: vrátit se do civilního života, nebo s ostatními sdílet jejich

boganu plného skvělé zábavy a *Prachy!* jsou mistrovskou ukázkou jeho schopnosti vylézt z jediné situace neuvěřitelný kolotoč komediálního bláznění. Naši diváci si jistě připomenou nedávnou podařenou inscenaci jiné Cooneyho výtečné komedie, *Dvojitá rezerva-ce*. Nikoli náhodou uvede i *Prachy!* na naše jeviště právě její režisér Stanislav Slovák.

Režie: Stanislav Slovák

Premiéry: 16. a 31. prosince 2023 na Činoherní scéně

příští osud. Nezaváhala ani na okamžik. Stejně jako všechny řeholnice byla nasazena na nucené práce a vystavena ponižování v komunistickém kriminále i mučení, aby se vzdala víry v Boha. Marně. Lena však zjistí, že tím Evaristin dramatický příběh pouze začíná, a brzy pochopí, že démoni obcházející minulost bělovodských řeholnic nezmizeli, a navíc jsou součástí i jejího vlastního osudu. Lena dál pátrá nejen po osudech sester z Bílé Vody, ale také se noří do vlastního nitra plného bolestí...

Román i inscenace se strhujícím dějem jsou inspirovány skutečnými událostmi, kniha zpřítomňuje nejen opomíjenou kapitolu totalitního bezpráví, ale otevírá i otázku nerovného postavení žen v církvi a vlastně i v celé společnosti.

Městské divadlo Brno přinese jevištní adaptaci nejnovějšího románu Kateřiny Tučkové v dramtizaci a režii významného režiséra Doda Gombára, který je znám divákům našeho divadla například svými adaptacemi literárních děl *Žitkovské bohyně (krev je krev)* také z pera Kateřiny Tučkové (2017) či *Ztracený ráj (zpráva o člověku)* podle Johna Miltona (2020). Světovou premiéru adaptace tohoto bestselleru uvedeme na Činoherní scéně.

Režie: Dodo Gombár

Světové premiéry: 10. a 11. února 2024 na Činoherní scéně

Henry Lewis, Jonathan Sayer, Henry Shields

HRA, KTERÁ SE ZVRTLA bláznivá komedie

Akademická divadelní společnost je soubor sice amatérský a nevelký, ale zato nadšený. A svou nejnovější inscenací *Vražda na Havershamském panství* chce dát svému publiku to, co od poctivé anglické detektivky, odehrávající se na venkovském sídle ve dvacátých letech, očekává. Zavražděný šlechtic, elegantní komorník, mazaný postarší inspektor, podezřele se chovající příbuzní... Od začátku premiérového představení se však proti snaživým divadelníkům všechno spikne. Jedna vtipná nehoda střídá druhou a pod tlakem všichni začínají ztrácet nervy. Rekvizity nejsou na svých místech, kulisy se nečekaně hroutí, dveře nejdou otevřít, mrtvoly překvapivě ožívají a herci jsou fenomenálně neschopní. Ovšem zde platí nepřímá

Stanislav Moša, Zdenek Merta

BASTARD vizualizované oratorium

V roce 1993 mělo 11. listopadu premiéru v režii Stanislava Moši druhé společné dílo autorské dvojice Merta–Moša. Po takřka celoevropském úspěchu muzikálové féerie *Sny svatojánských nocí* se autoři rozhodli uvést na jeviště příběh, kteří kritici označovali za „představení, které vám způsobí rozkoš, rozkoš trýzně z hledání odpovědí“ a „moderní oratorium – melodicky a formálně mnohotvárné, v němž se podařilo působivě sjednotit žánrovou rozrůzněnost od scén až operně prokomponovaných po záměrně triviální kuplet“. V devadesátých letech se odehrálo 201 repríz po celé České republice včetně několika měsíčního hostování v pražském Národním divadle.

Meditativní dílo *BASTARD* ve svém veršovaném libretu nezapře inspiraci biblickými příběhy, faustovským tématem a postavou nejen ve středověku oblíbené figury Everymana. V podstatě moderní moralita se drží klasické stavby dramatického textu, v němž jeden konkrétní člověk, v tomto případě Poslední Adam / Bastard, musí podstoupit

úměra: čím méně talentu, tím více vůle dohrát představení až do poslední opony, a to doslova za každou cenu. Podaří se nadšeným amatérům navzdory všem nepřejícím okolnostem divákům předvést, kdo skutečně zabil Charlese Havershama?

Báječně bláznivá komedie o nástrahách a pastech divadelního představení patří už devátý rok k největším hitům londýnského West Endu a získala Cenu Laurence Oliviera za nejlepší komedii roku 2015. V našem divadle tento nekompromisní útok na divácké bránice inscenačně uchopí náš stálý host, režisér Mikoláš Tyc.

Režie: Mikoláš Tyc

Premiéry: 6. a 7. dubna 2024 na Činoherní scéně

dlouhou cestu, na které doufá, že nalezne nejen sám sebe, ale obhájí místo na slunci celému lidskému pokolení. Toto „rozsáhlé vokálně-instrumentální dílo pro sóla, sbor a text“ se pokouší nalézt odpověď na otázky: „Odkud a kam jdeme?“ a „Kdo jsme?“ Na počátku celého příběhu se setkáváme s postavami Ducha svatého a Satana, kteří se rozhodnou utkat o Bastardovu duši, která touží po moci, majetku i nesmrtelnosti. Vysílají ho na dlouhou cestu a oba předpokládají, že nad svým chráněncem převzou moc. Satan nad člověkem nakonec vítězí a umožní mu uskutečnit veškerá zlem a sobectvím prodchnutá přání. V katarzním závěru však tato neomezená moc přivádí Bastarda k jeho vlastní záhubě. Ovšem smrt jednoho člověka neznamená zánik lidské civilizace. Třicet let po premiéře jsme se rozhodli toto tematicky nesmrtelné a stále aktuální dílo uvést na jeviště Hudební scény tentokrát v režii Petra Gazdika.

Režie: Petr Gazdík

Premiéra: 20. dubna 2024 na Hudební scéně

con gusto

Vážení milovníci dobrého občerstvení,

jsme moc rádi, že jsme naši letošní divadelní sezónu odstartovali s novou skladbou občerstvení v našich divadelních bufetech.

O tu se nově stará oblíbená síť restaurací **Con Gusto**, která stojí za oblíbenými brněnskými podniky **Monte Bú**, **Piazza Caffè & Ristorante**, **Pivnice U Čápa** a **U Kohoutů** a dalšími.

Máme velkou radost, že kvalita občerstvení a nápojů se v prostorách divadla zvýšila. Zároveň se těšíme na **otevření nového podniku Con Gusta Teátr**. Ten v průběhu

dubna najdete v bývalých prostorách restaurace Nekonečno.

Tým Con Gusta právě v tuto chvíli pracuje na sestavě nového menu, kde se můžete těšit na tradiční českou i zahraniční kuchyni, pravidelná denní menu, čepované pivo z plzeňského pivovaru a kvalitní vína od **KOREK Wines**.

Rádi byste se dozvěděli víc? V tom případě sledujte síť Con Gusta, které najdete na www.congusto.cz, a nic vám neunikne.

Text: Zdeňka Fiala

Vítězové Křídel

Předávání ocenění je vždy spojeno s úžasným večerem plným překvapení. A příjemně překvapení jsou vždy naši výherci. Nedalo mi to a zeptala jsem se držitelů Ceny Křídla 2020–2022, kam s novými Křídly nyní odletí? Co je jejich snem, za kterým je tato Křídla mohou donést?

Ivana Vaňková

Cena kolegia revue Dokořán

Díky divadlu už létám léta, obrazně řečeno, ale i doslovně. Létala jsem jako Alex v *Čarodějkách z Eastwicku* i jako Mary Poppins. A co se týká toho obrazného smyslu slova,

divadlo má opravdu zvláštní moc povznášet mě tam, kde se cítím volná jako pták. Tak si tak létám a snažím se ale mít zem vždy na dohled.

Tony Marko

Nejvýraznější tvůrčí počin – cenu pro autora hudby muzikálu *NE/NORMÁLNÍ* převzal z pozice autora hudebního nastudování

Ocenění Křídla bolo, hned takto zo začiatku roka, veľmi príjemným a naozaj nečakaným prekvapením. Oficiálne vlastníctvo Křídla ku vzlietnutiu za svojimi predstavami som ešte naozaj nemal a musím povedať, že je to skvelý pocit.

A kto má auto, musí jazdiť, kto má krídla, musí lietať.

Let za svojimi ďalšími metami a predstavami bude zase raz dráhou úžasných dobrodružstiev, ktoré roky zažívam spolu s divadlom a muzikou. Prvý odlet za dobrodružstvami je orientovaný trochu ďalej, a to za rodiskom jazzu, soulu a muziky, pre ktorý sa rozhodne s dobrými krídlami opláti letieť.

Ako sa síce hovorí, len nebo je limit, skrytý meteorit v Křídla od Radky Coufalové značí, že aj za povestným nebom je ešte niečo krásne, čo je s našim umeleckým svetom priamo späté a čo si zaslúži byť objavované.

Kristýna Daňhelová

Nejoblíbenější herečka

Já dostala imaginární křídla už pár dní před téma opravdickými Radunčinými s velkým K. Dostala jsem od kamarádů k narozeninám výlet na fotbal do Paříže, takže tohoto letu už se opravdu nemůžu dočkat. A co se týče těch opravdických Křídla... myslím, že je dám na nejméně frekventovanější místo, které v bytě najdu, abych si mohla pořád připomínat, kam nám to naše krásné povolání umožňuje putovat. Je přece nádhera moct každý večer prožít příběh divadelní postavy. Jenom je to někdy těžší, než se může zdát. Člověk je unavený, smutný, má trápení. Ale jakmile stojí na jevišti, přestane myslet na sebe a na konci má díky kouzelné magii divadla a taky vděčnosti diváků energie na rozdávání. Takže si vždycky při pohledu na Křídla připomenu,

jak velké mám štěstí, že tuhle práci můžu dělat, a budu doufat, že mi budou dávat sílu dál rozdávat radost, aby s námi v divadle mohli ve své fantazii lítat i diváci, kamkoli budou chtít.

Libor Matouš

Nejoblíbenější herec

V první řadě bych chtěl poděkovat všem, kteří mě mým průletem života provázeli a díky nimž jsem doletěl až k tomu, co je k létání potřeba, tedy ke Křídla. Samozřejmě, k létání by se dalo využít i letadlo či helikoptéra, ale vzhledem k vzrůstajícím cenám paliva jsou Křídla praktičtější. Minulé sezóny byly dosti rozlítané, ale jsem vděčný, že takové mohly být. Doufejme, že se všichni budeme vznášet našimi životy nadále!

Stanislav Moša

Režisér nejoblíbenější inscenace *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*)

Nevím, jestli to tak mají i jiní lidé a zvířata, ale já a můj pes, fenka kokršpanělka Mína, ve snu létáme. Ona to má lehčí, protože má velké uši. Já se musím vždycky odrazit. Ale pak vážně letím. Někdy jenom ke stropu, ovšem jindy i nad celým městem. Teď, když jsem dostal Křídla v nádherné podobě sošky od Radky Coufalové, bude to určitě mnohem snadnější, a tak můžu doletět i dál. A kam? Chtěl bych za Putinem, abych se ho zeptal, jestli vůbec tuší, co má na svědomí. A přál bych si, aby se zastyděl a nechal toho. A taky bych si přál, aby to nebylo jenom ve snu...

POHLED Z MOSTU

Arthur Miller

klasické drama

překlad Jan Grossman

režie Stanislav Slovák

JOANNA: Vás nikdy neunavuje organizovat lidem život, komandovat je, vyžadovat jejich obdiv a poslušnost?

GARRY: Nikdy. Vychutnávám si to.

Garry Essendine je herecká hvězda, miláček londýnského publika. Okouzující šarmér, bystrý glosátor, zkrátka idol. Muž, kterému záleží na jeho "družině věrných", stará se o jejich štěstí a zároveň je rozčiluje svým sobectvím a výkyvy nálad. Garry Essendine je ovšem také nesnesitelný morous, arogantní protiva a sebestředný macho. Garry Essendine má za týden odjet na turné do Afriky a do té doby potřebuje vyřešit řadu vztahových komplikací svých i ve svém okolí – ať už je způsobil on, či jeho okolí.

ROLAND: Nechte si své zpozdilé argumenty! Vy si totiž neuvědomujete, že divadlem budoucnosti je divadlo silných myšlenek!

GARRY: To je možné, jenže já se zabývám divadlem přítomnosti.

Jedna z Garryho mladých milenek – je totiž notorický sukničkář – se do něj beznadějně zamiluje, jeho bývalá žena Liz – kterou naopak stále potřebuje – se k němu nechce vrátit, jeho příznicyně Lady Saltburnová se stále dožaduje schůzky a mladý dramatik Roland si bez ohledu na cokoli přeje, aby Garry hrál hlavní roli v jeho nové, „vysoce umělecké“ hře. Situace dostoupí vrcholu, když se Garry rozhodne řešit skutečnost, že jeden z jeho blízkých přátel spí se ženou druhého. Výsledkem je, že dotyčná žena zatonou po něm – a věci se jako ve správné komedii mohou dále komplikovat.

MONICA: Slečny Eriksonové se zbavit nemůžete, zbožňuje vás.

GARRY: Všichni mě zbožňují, dělá se mi z toho šoufl.

MONICA: A když ne, tak jim to spočítáte.

Noël Coward, klasik anglické komedie 20. a 30. let, obdivovaný herec, zpěvák a showman, skutečná popstar své doby, si napsal roli Garryho Essendina takříkajíc na tělo. Učinil tak v předválečném létě roku 1939, ale na jeviště se dostala až roku 1942 – Coward se předtím zapojil do válečné mašinérie, vedl úřad britské propagandy v Paříži a poté pracoval pro britskou zpravodajskou službu. Poté ovšem v této roli exceloval v různých inscenacích po dalších téměř dvacet let – a po něm v této roli zářili další prvotřídní angličtí herci jako Albert Finney, Peter O'Toole, Ian McKellen nebo Andrew Scott...

Je s podivem, že se tato báječně chytrá a jiskřivá konverzační komedie, se kterou na naše jeviště vstoupí duch idylické předválečné Anglie, na českých jevištích ještě nikdy nehrála, a tak ji v našem divadle uvidíte v české premiéře. Uvedeme ji v překladu Pavla Dominika, v režii Mikoláše Tyce, na scéně Davida Janoška, v kostýmech Alexandry Gruskové, s hudbou Robina Schenka a v dramaturgii Jana Šotkovského. V ústřední roli Garryho Essendina uvidíte Igora Ondříčka, kterého doplní Ivana Vaňková (Monica Reedová), Evelína Studénková (Liz Essendinová), Andrea Zelová (Joanna Lyplattová), Alžběta Janíčková (Daphne Stillingtonová), Lenka Janíková (Slečna Eriksonová), Jana Musilová (Lady Saltburnová), Jan Brožek (Roland Maule), Jakub Przebinda (Fred), Jiří Mach (Henry Lyplatt) a Jan Valeš (Morris Dixon). Premiéra *Hvězdy v pasti* se uskuteční na Činoherní scéně 1. a 2. dubna 2023.

Text: Jan Šotkovský

Markéta Sedláčková

Kdybych nebyla herečka, už jsem zblázněná

„Naplno žijící, neskutečně přirozená a poutavá bytost, která dokáže strhnout publikum.“ Těmito slovy herečka Markéta Sedláčková popsala Edith Piaf, kterou ztvárňuje v inscenaci *Vrabčák a anděl*. Není pochyb, že se tento popis dá použít i pro ni samotnou. Její životní i profesní jubilea, jež jsou spjata s rokem 2023, nevyhnutelně svádí k rekapitulaci. Za dobu svého angažmá zde odehrála nespočet rolí v širokém spektru divadelních žánrů a poskytla bezpočet rozhovorů. Nejen pohledem do minulosti, ale hlavně výhledem do budoucna tuto řadu rozšíříme o další milé povídky.

V době, kdy vyjde březnový *Dokořán*, za sebou bude mít premiéru nejnovější činoherní kus *Pohled z mostu*. Teď na konci ledna už nějakou dobu probíhají zkoušky. Jak byste zatím popsala zkušební proces? Dlouho jsme četli a máme docela štěstí, že jsme dlouho zkoušeli na jevišti, tak se tím

textem a situacemi protloukáme. Je to pěkná hra od Arthura Millera, jde o velmi intimní příběh, hrajeme ho v osmi lidech, a hlavně ho vůbec nehrajeme v realistickém prostoru. Většinou se to hraje klasicky v bytě, ale my hrajeme absolutně bez jakýchkoliv rekvizit, bez nábytku, na volné ploše, jenom

s kostkami a kvádry, což je pro herce trochu svazující, že se nemáme o co opřít. Ale je to zase velká výzva, je zajímavé, že vše bude stát jen na nás, na našich výkonech a na tom, jak to utáhneme.

Obecně panuje názor, že neexistuje moc dramatických textů, v nichž by byl věnován dostatečný prostor rolím pro herečky ve zralejším věku. Možná právě postava Beatrice je výjimka potvrzující pravidlo... Mám krásnou roli, nemůžu si vůbec stěžovat, moc se na ni těším. Je pravda, že už toho tolik není, ale když se něco objeví, tak to zase stojí za to. I teď, kdy už jsem se přehrála z naivky – čehož jsem se vždycky bála, že se mi to nepodaří, tak snad se mi to povedlo (*smích*) – jsem šťastná za každou roli, která přijde.

V jednom z rozhovorů jste na otázku, jestli nějakou svou roli nemáte ráda, odpověděla, že žádnou z nich nezatrácujete, jen k některým jste si citový vztah utvářela delší dobu. S Beatrice to šlo přirozeně hned nebo se ještě hledáte?

V něčem je mi velmi blízká a v něčem se ještě hledáme. Teď už jsou to, řekla bych, nuance v tom, jak ji rozžít, aby z ní byl živý člověk. Měla jsem o ní nějakou představu, ale jsem součástí inscenace, součástí určitého výkladu, tak člověk musí dělat kompromisy. Viděla jsem ji dramatičtěji, a tak musím trochu ubrat, zkratit své vášně. Ale postupně hledání je vlastně zábavný proces, najednou už víte konec, a tak se vám víc osvětlí vývoj postavy od začátku. Existují postavy, které jsou celou dobu jasné, ale tady je zrovna vývoj situace velký. Ale když roli hledám delší dobu, neznamená to, že ji mám míň ráda. Ony ty komplikace jsou někdy fajn.

Můžeme se tedy těšit na komorní vztahové drama. Je vám tahle „velká tragičnost“ blízká, vyžíváte se v podobně vypjatých polohách? Zdenku Mertovi jste prý kdysi na pěveckém konkurzu tvrdila, že jste přece „činoherní herečka“...

Přiznám se, že to mám ráda, i když tohle zase není úplně celou dobu velké drama, nejdřív je to v podstatě konverzačka, která se potom zvrtně. Ale mám ráda i komediál-

ní role i muzikály. Právě to se mi na našem divadle líbí, proto tady jsem tak ráda a tak dlouho (*smích*), že si člověk může vyzkoušet celou škálu oborů a různých žánrů. Jsem šťastná, že můžu ochutnávat ze všeho. Ale ano – mám vystudovanou Pražskou konzervatoř, tak jsem se tehdy viděla jako činoherní herečka. Jedno z mých absolventských představení na konzervatoři sice bylo *Malované na skle*, kde jsme zpívali, ale tehdy jsem si víc nedokázala představit. Navíc jsem studovala těsně po revoluci a v té době muzikály v naší zemi ještě moc nefrčely. Tady se samozřejmě muzikálové divadlo už dělalo, když jsem sem přijela, byla jsem úplně ohromená, ale říkala jsem si, že na to asi nikdy nebudu mít, abych dosáhla takových kvalit jako lidi, na které jsem se dívala.

Jak se přihodilo, že se z „činoherní herečky“ stala i muzikálová? Kdy jste se tak začala cítit?

Vlastně až tady, když jsem ten úkol dostala, tak jsem se ho zhostila, jak nejlíp jsem uměla. Pan ředitel ve mě uvěřil, dostala jsem příležitost, tak jsem se jí chytla a snažila se co nejvíc. A pak jsem se teda nechala přesvědčit, že bych třeba mohla i zpívat, a tak se do toho někdy trochu pletu. (*úsměv*)

Myslím, že jste přesvědčila nejen sebe, pana ředitele a všechny kolem, ale obě role, které přesvědčily i porotu Cen Thálie – Liza Ďulínková a Donna Sheridanová – byly shodou okolností muzikálové. Souhlasíte s nimi v tomto výběru nebo byste ocenila jinou postavu z té obrovské plejády, kterou jste tu odehrála?

Zakázala jsem si něco preferovat, mám ráda všechny postavy, které hraju. A po určité době u divadla jsem si i zakázala mít vysněné role, protože jsem pochopila, že mě osobně strašně svazuje mít nějaké obrovské přání. Samozřejmě, že některé role jsou vám bližší. Byla jsem třeba šťastná a dobře jsem se cítila v *Pokrevních bratrech* nebo ve *Vrabčákovi* a myslím, že jsem do těch představení dala tolik, co do těch dvou, ve kterých si mě všimli. A milovala jsem spoustu krásných rolí „po cestě“ – Mariu ve *West Side Story*, Julii, Manon Lescaut, Sally Bowles v *Cabare-*

S Lenkou Janíkovou v muzikálu *Pokrevní bratři*, režie Stanislav Moša

tu, Odu Mae – nemůžu si stěžovat. Ceny jsou milé, ale nejsou úplně nejvíc. Pro mě je i důležité, že kolem sebe mám kolegy, se kterými je mi dobře a nesmírně mě baví se s nimi potkávat na jevišti, protože divadlo je hlavně o spolupráci, vycházíme jeden z druhého. Samozřejmě chceme, aby se to líbilo divákům, ale já to teda dělám i ze sobeckých důvodů – mě prostě baví, že jsem herečka, jsem v tom šťastná, naplňuje mě to. A pak to taky беру jako očistu, možná kdybych nebyla herečka, už jsem někde zblázněná. *(smích)* Divadlo je pro mě rozbor a terapie. V jakékoliv životní etapě mi pomohlo se vyhrabat z různých krizí a smutků. Jsem ráda, že ho mám, že mě pořád ještě těší.

Co je víc vyčerpávající – tři hodiny se na jevišti soužití a prožívání niterné emoce jako zmíněná Beatrice nebo tři hodiny „řádit“ jako neřízená střela Paní Schubertová ve *Splašených nůžkách*, aby člověk rozesmál publikum?

Řekla bych, že na výdej energie je obojí stejné. Když to chce člověk dělat pořádně, vyčerpá ho to na obě strany úplně stejně.

I muzikál nebo komedie – o kterých se říká, že jsou to lehké žánry – ale když je děláte pozitivě, je fakt dřina rozesmát diváka a udržet jeho pozornost. Prostě toužím po práci a snažím se ji odvést co nejlíp, aby mě těšila.

V nejbližší době se pracovně můžete těšit na nově připravovaný muzikál *Velká ryba (Big Fish)*. Znáte stejnojmennou knížku nebo film od Tima Burtona?

Knížka se ke mně zatím nedostala, což mě mrzí, ani film jsem neviděla, asi to budu muset dohnat. Ale už jsem si o tom něco zjistila a přečetla a těším se – budu hrát Čarodějku, tak budu plná překvapení. *(úsměv)*

Ten příběh je vlastně o vyprávění příběhů, jimiž určujeme svou identitu. Máte nějaký svůj zásadní příběh, ať už knižní, filmový, nebo divadelní, který formoval nějaké vaše životní rozhodnutí? Třeba i takový, díky kterému jste se rozhodla, že budete herečka?

To bylo asi, když jsem ve dvanácti třinácti letech viděla v Praze ve Státní opeře Macháčkovo představení *Hamleta* s panem Němcem a paní Hlaváčovou. Samozřejmě jsem do di-

S Ivanou Vaňkovou a Andreou Zelovou v muzikálu *Vrabčák a anděl*, režie Stanislav Moša, Igor Ondříček

vadla chodila už předtím, rodiče nás k tomu vedli pravidelně, ale tehdy se na střední škole chodilo ve čtrnácti, takže jsem se zrovna v té době rozhodovala, co bych chtěla být. Tak jsem si řekla, že by bylo fajn, kdyby to vyšlo a byla ze mě herečka – až tak to na mě zapůsobilo, jak to bylo krásné. A v osobním životě? To nebudu říkat, to už bych na sebe hodně prozradila, ale jsou knihy, které potkáte v pravou chvíli a něco vám vysvětlí nebo napoví, jak máte žít dál. *(úsměv)*

Závěrem jedna rekapitulační otázka – celou inscenaci *Mary Page Marlowová* prostupuje téma, zda je naše čtrnáctileté já stejné jako to padesátileté. Troufla byste si zhodnotit, jestli jste stále stejná nebo by vás v určité životní fázi musel „hrát někdo jiný“?

Už jsem o tom přemýšlela a je pravda, že jsem v něčem strašně stejná, ale v hrozně moc věcech jsem se změnila. I v té *Mary Page* je zajímavé, že každé určité období hraje víc hereček, protože si myslím, že jsme každou chvíli jiní, posunujeme se, člověk se vyvíjí. Málokdo podle mě zůstane

stejný. Záleží na tom, jaké potkáte lidi v životě i při práci, jak vás ovlivní, co se vám přihodí, o co přijdete. Já na sobě ty změny cítím hodně. Myslím, že jsem se vyvinula tak – a to považuju za velké vítězství – že se snesu a vydržím sama se sebou, mám se docela ráda, dokonce jsem na sebe i někdy hrdá. *(smích)* Taky mateřství mi otevřelo nové rozměry ve světě. Každé období bylo něčím krásné, ale přineslo i nové strachy a smutky, které mě postupně formovaly až tak, že jsem se naučila říkat ne, naučila jsem se vážit si volného času a usilovně odpočívat, pochopila jsem, že nikdy nebude nic dokonalé – ani já – a už se za to netrestám. Mrzí mě, že jsem na některé věci nepřišla mnohem dřív, bylo by to jednodušší, byla bych svobodnější a šťastnější, ale asi to tak mělo být, byla to moje cesta – nebo je – doufám, že mám ještě něco před sebou. *(smích)*

Děkuji za rozhovor a v práci i v životě přeji mnoho zdaru!

Text: Kateřina Vižďová

Jubileum

Ve středu 22. března oslaví náš kolega, náměstek pro vnější vztahy Zdeněk Helbich 50. narozeniny. Přejeme mu neutuchající energii do práce, radost z našeho dalšího společného konání a na ostatní přání jsme se zeptali jeho nejbližších:

Kryštof: „Milý tatínku, přeju Ti hodně štěstí a zdraví. Ať se máš stále dobře, ať jsi zdravý a ať Tě nikdo nezlobí... Mám Tě moc rád...“

Prokop: „Milý tatínku, přeju Ti hodně štěstí, zdraví a ať Tě nikdo nezlobí. Ať jsi tady s námi ještě hodně dlouho a je Ti s námi dobře... Mám Tě moc rád...“

Anička: „Milý tatínku, přeju Ti krásný den. Přeju Ti, ať jsi zdravý a máš radost... Ať jsi tady s námi dlouho... Ať Tě nikdo nezlobí a ať máš kamarády... Mám Tě moc ráda... A je to...“

Krásné narozeniny!

Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta:

VIVA “LALALA” REPUBLIKA hity českých dějin

Program slavnostního koncertu je tvořen písníčkami známými napříč generacemi a v hlavní roli se v něm blýskne výtečně sehraný orchestr, jenž doprovodí neméně výtečné interprety. Přijďte si s námi zazpívat!

Režie: Igor Ondříček **Dirigent:** Dan Kalousek

Moderují: Eliška Skálová a Vojtěch Blahuta

Zpívají a tančí: L. Bartolšicová, L. Bergerová, K. Daňhelová, V. Hudcová, D. Křížová, E. Mertová, K. Przebindová, D. Puková, M. Severová, M. Světnicová, P. Šimberová, M. Vitková, J. Brožek, J. Florián, L. Janota, R. Jícha, M. Kolář, J. Mach, M. Matěj, L. Matouš, R. Novotný, K. Pekar, J. Przebinda, J. Ressler, D. Rymeš, M. Salvadori, A. Slanina a P. Štěpán.

Johann Nepomuk Nestroy:

PRO NIC ZA NIC klasická zápletková komedie

Rozverná sňatková komedie, osou jejíž zápletky je nekonečná řada nenadálých úsměvných příhod, náhod, nedorozumění a omylů, se v březnu odehraje na Činoherní scéně v jediné repríze. Pokud chcete vědět, zda si Ema Bušová nakonec vezme potulného herce Artura či jeho strýčka Truchlanta, a nadto se od srdce zasmát, neváhejte a vyrazte na tuto milou taškařici!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, P. Štěpán, B. Goldmannová, M. Němec, E. Skálová, M. Salvadori, M. Isteník, M. Hurák a L. Bergerová.

Paul Gordon, John Caird:

JANE EYROVÁ muzikál podle proslulého románu

Chudobná dívka a sirotek Jane chce svému údělu navzdory žít svobodná. Díky přítelkyni Helen se naučí odpouštět a sama pak najde útočiště v tajemném domě, kde ji přijme hospodyně Fairfaxová a nakonec i pán domu Rochester. A co přijde pak? Hlas nad vřesovištěm zvěstuje, že spolu budou s láskou žít. Ponořte se s nimi do tohoto nádherného romantického příběhu!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: K. Daňhelová nebo D. Křížová, L. Janota nebo L. Vlček, A. Antalová nebo J. Musilová a další.

Vratislav Blažek, Zdeněk Podskalský, Evžen Illín, Vlastimil Hála, Karel Gón:

SVĚTÁCI nesmrtelná česká komedie s písníčkami

„Když Praha za noci zazáří neonem“, není bodrým fasádníkům z venkova pomoci a jsou lapeni do všech lákadel, které jim velkoměsto přináší. Aby v místních podnikcích patřičně zazářili i oni, nechají si stríhnout na sako a absolvují hodiny společenské výchovy, což neujde pozornosti podobně „světáckých“ dam – a výsostná legrace plná vtipných situací může začít.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Halberstadt, M. Isteník, J. Uličník, M. Sedláčková, P. Vitázková, B. Remišová nebo A. Zelová a další.

PROGRAM BŘEZEN

PROGRAM DUBEN

ČIHOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČIHOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ST	1.3. 18.00	Pohled z mostu	SP
ČT	2.3. 19.00	Ti druzí	
PÁ	3.3. 19.00	Ti druzí	E5
SO	4.3. 18.00	Pro nic za nic	
NE	5.3. 19.00	Sám na dva šéfy	D
PO	6.3. 19.00	Sám na dva šéfy	AB1
ÚT	7.3. 19.00	Hrabal a muž u okna	
ST	8.3. 19.00	Ti druzí	AB3
ČT	9.3. 18.00	Ti druzí	
PÁ	10.3. 18.00	Sám na dva šéfy	
SO	11.3. 19.00	Ti druzí	A6
NE	12.3. 19.00	Ti druzí	E7
PO	13.3. 19.00	Osmyčky	
ÚT	14.3. 19.00	Sám na dva šéfy	E2
ST	15.3. 19.00	Zdenek Merta u klavíru	
		speciální host: Leona Machálková	
ČT	16.3. 19.00	Pohled z mostu	AB4
PÁ	17.3. 19.00	Světáci	
SO	18.3. 18.00	Světáci	
NE	19.3. 18.00	Světáci	
PO	20.3. 19.00	Sám na dva šéfy	A1
ÚT	21.3. 19.00	Sám na dva šéfy	AB2
ČT	23.3. 19.00	Ti druzí	G4
PÁ	24.3. 19.00	Pohled z mostu	A5
SO	25.3. 19.00	Pohled z mostu	AB6
NE	26.3. 19.00	Pohled z mostu	D
PÁ	31.3. 14.00	Hvězda v pasti	
PÁ	31.3. 19.00	Hvězda v pasti	AB5

ST	1.3. 19.00	Devět křížů	
ČT	2.3. 18.00	Devět křížů	
PÁ	3.3. 19.00	Devět křížů	
SO	4.3. 14.00	Devět křížů	
SO	4.3. 18.00	Devět křížů	
NE	5.3. 14.00	Devět křížů	
NE	5.3. 18.00	Devět křížů	
ÚT	7.3. 19.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	
ST	8.3. 19.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	
ČT	9.3. 18.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	
SO	11.3. 18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
NE	12.3. 14.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
NE	12.3. 18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
PO	13.3. 19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
ST	15.3. 19.00	Lakomec	
PÁ	17.3. 19.00	Pretty Woman	
SO	18.3. 19.00	Pretty Woman	
NE	19.3. 14.00	Pretty Woman	
NE	19.3. 18.00	Pretty Woman	
PO	20.3. 18.00	Pretty Woman	PPP/P18
ÚT	21.3. 18.00	Pretty Woman	PP1/PP2
SO	25.3. 19.00	Jane Eyrová	
NE	26.3. 18.00	Jane Eyrová	
PO	27.3. 19.00	Jane Eyrová	A2023/M2023
ÚT	28.3. 19.00	Jane Eyrová	R2023/X2023
ST	29.3. 19.00	Jane Eyrová	T2023/Z2023
ČT	30.3. 19.00	Jane Eyrová	V2023

SO	1.4. 19.00	Hvězda v pasti	P
NE	2.4. 19.00	Hvězda v pasti	E7
PO	3.4. 19.00	Hvězda v pasti	AB1
ÚT	4.4. 19.00	Hvězda v pasti	A2
ST	5.4. 19.00	Mary Page Marlowová	
ČT	6.4. 19.00	Mary Page Marlowová	AB4
PÁ	7.4. 19.00	Pohled z mostu	G5
SO	8.4. 19.00	Ti druzí	
ÚT	11.4. 19.00	Pohled z mostu	AB2
ST	12.4. 19.00	Pohled z mostu	A3
ČT	13.4. 19.00	Hvězda v pasti	A4
PÁ	14.4. 19.00	Hvězda v pasti	A5
SO	15.4. 19.00	Hvězda v pasti	A6
NE	16.4. 18.00	První rande	
PO	17.4. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	
ÚT	18.4. 19.00	Hvězda v pasti	G2
ST	19.4. 18.00	Hvězda v pasti	SP
ČT	20.4. 19.00	Hvězda v pasti	G4
PÁ	21.4. 19.00	Hvězda v pasti	E5
NE	23.4. 18.00	Splašené nůžky	
PO	24.4. 19.00	Vrabčák a anděl	
ÚT	25.4. 19.00	Hvězda v pasti	E2
ČT	27.4. 19.00	Sám na dva šéfy	zadáno
PÁ	28.4. 19.00	Sám na dva šéfy	
SO	29.4. 19.00	Sám na dva šéfy	
NE	30.4. 18.00	Hvězda v pasti	

SO	1.4. 19.00	Medicus	
NE	2.4. 14.00	Medicus	
NE	2.4. 19.00	Medicus	
PO	3.4. 19.00	Medicus	
ÚT	4.4. 18.00	Medicus	
ST	5.4. 19.00	Medicus	
PÁ	7.4. 19.00	Velikonoční koncert	
SO	8.4. 18.00	Velikonoční koncert	
PÁ	21.4. 14.00	Velká ryba (Big Fish)	
PÁ	21.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A5/AB5
SO	22.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	P
NE	23.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	D/E7
PO	24.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A1/AB1
ÚT	25.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A2/AB2
ST	26.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A3/AB3
ČT	27.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A4/AB4
PÁ	28.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	G5/E5
SO	29.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A6/AB6
NE	30.4. 18.00	Velká ryba (Big Fish)	

Medicus

■ Veřejná generálka

■ Premiéra ■ Derniéra

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:

VRABČÁK A ANDĚL Edith a Marlene

„Non, je ne regrette rien! – Ne, ničeho nelituj!“ Název snad nejslavnější písně-ky šansonérky Edith Piaf by se dal použít jako motto celé inscenace, v níž se život „vrabčáka“ Edith velmi úzce prolíná s osudem další zpěvačky, „anděla“ Marlene Dietrich. Komorní hudební drama pojednávající o jejich vztahu vás svým zpracováním a opravdovostí pobaví i dojme.

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: H. Holíšová nebo M. Sedláčková, K. Mikulová nebo I. Vaňková, E. Skálová nebo A. Zelová, A. Novotný, R. Jícha a další.

Brian Yorkey, Tom Kitt:

NE/NORMÁLNÍ komorní muzikál

Puberťačka Natalie zažívá první lásku a hádá se s rodiči Dianou a Danem – dotud by to byl normální rodinný model. Diana však trpí bipolární poruchou, což ovlivňuje nejenom ji, ale celou rodinu. Za doprovodu skvěle rozjeté rockové kapely se tak odvíjí dechberoucí příběh, jenž kromě jiných zásadních témat vyvolává i otázku, kdo a co je vlastně (ne)normální?

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, L. Janota, M. Salvadori, E. Skálová, J. Florián a D. Vítázek.

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador:

MEDICUS muzikál podle bestselleru RANHOJIČ Noaha Gordona

Mladý chlapec Rob Cole má velmi zvláštní schopnost – umí vycítit, když má někdo zemřít. Svěho daru se nezalekne, naopak se ho rozhodně využít ve prospěch léčení lidí a rozvoje medicíny, a tak i přese všechny nebezpečné nástrahy temného středověku zasvětil život velkému cíli – za náležitým vzděláním, jež se postupně stane i cestou za životní láskou.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Matouš nebo R. Pekárek, K. Daňhelová nebo E. Mertová, S. Slovák nebo J. Uličník, L. Kolář nebo I. Ondříček, A. Slanina nebo D. Vítázek a další.

Richard Bean:

SÁM NA DVA ŠÉFY třeskutá komedie s písničkami

Pokud vám tento titul zní tak trochu povědomě, vaše domněnky jsou správné – název odkazuje na známou hru Carla Goldoniho, z jejíhož děje a postav vychází, současně ale originálně svérázně adaptuje na jiné místo, což nabízí neméně vytríbenou zábavu. A buďte ve střehu – aby Alan Novotný nebyl pořad úplně sám na dva šéfy, možná někoho z publika požádá o pomoc!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: A. Novotný, B. Goldmannová nebo A. Zelová, M. Mihál, R. Gajdoš, L. Bergerová, E. Mertová, J. Uličník, J. Florián, J. Daniel, P. Bořecký, J. Valeš a další.

15. 3. 2023 na Činoherní scéně

Zdenek Merta u klavíru a Leona Machálková

Je mi sympatická už proto, že pochází z Přerova, což je předměstí mé rodné vesnice Veselečka – jsme tedy krajané. Společnou minulost máme i v divadle Semafor – to bych rád v našem brněnském představení akcentoval.

Leonino vibrační číslo je sedm a sedmičky mají (kromě jiného) předpoklady velkého a projasněného talentu. Mohla by to mít tedy celé trochu na háku, ale přesto je mimořádně pilná a odolná, a to se jí vyplácí (ostatně kromě vibračních čísel existuje i zvěrokruh a ona je Beran). Na přelomu osmdesátých a devadesátých let vykukovala z různých, takzvaně menšinových žánrů a vždy to bylo pěkně, dobře zpívala, dobře frázovala. Pak se chytla příležitosti být slavnou mainstreamovou zpěvačkou, úplně ji chápu, hvězdnost a velká kariéra jsou lákavé, víme o tom své. Leona dosáhla všelijakých met, měla pěkně prezentace v televizích, hrála hlavní role ve velkých muzikálových produkcích a zároveň neustále rostla. Nepřestala totiž pracovat, její důslednost a perfekcionismus jsou stále udivující. Například výkony ve *StarDance* či pořadu *Tvoje tvář má známý hlas* byly obdivuhodné, to je strašně těžké tyto soutěže absolvovat s grácií.

Chtěl bych ji v tomto večeru představit v různých podobách, které nejsou veřejnosti tolik známé, v šíři a kvalitě, kterou považuju za ojedinělou a velmi barevnou.

Text: Zdenek Merta

Anna Marie Formánková

Obsáhla jsem divadlo ze všech možných stran

Anna Marie Formánková spolupracuje s Městským divadlem Brno od roku 2011 na důležité pozici asistentky režie většinou u režiséra Petra Gazdíka. Vystudovala současný tanec na Konzervatoři Duncan centre v Praze, avšak kvůli zdravotním problémům opustila svět tance a šla studovat jevištní technologii a poté divadelní manažerství na Divadelní fakultu JAMU. S Aničkou jsme si povídali nejen o tom, jak všechno, co vystudovala, uplatní ve své práci v divadle, ale také o tom, co je to vlastně asistent režie, a též o přípravách muzikálu *Matilda*.

Aničko, ty ses po absolvování taneční konzervatoře přihlásila ke studiu jevištní technologie na JAMU. Proč ten... Skok?

...ano, to je hodně taneční terminologie... Proč vůbec jevištní technologie? Co tě na tom zajímalo?

V době, kdy jsem studovala Duncan centre, jsem se hodně věnovala produkci a světelnému designu. Totiž současné pohybové divadlo je z velké části založeno na světlech a scénografie se tvoří především tímto způsobem, teda v době, kdy já jsem studovala, což už bude pomalu dvacet let, tak to tak bylo.

Myslím, že je to tak i v současné době...

Mě vždycky táhlo výtvarné umění. Ne že bych sama uměla kreslit nebo malovat, ale vizuální stránka mě vždy zajímala a vizuální pohybu obzvlášť. V pátém a šestém ročníku na konzervatoři už mě napadalo, jestli bych nebyla pro tanec více přínosná z druhé strany. Starala jsem se o školní divadlo a absolvovala jsem několik workshopů na světelný design, které jsme na konzervatoři měli, bylo to proto, abychom si mohli svítit i svá vlastní představení, a to mě moc bavilo. Už od čtvrtáku na konzervatoři jsem se hlásila na DAMU na produkci, ale tam mě nevzali.

Proč?

Nejdříve jsem jim připadala moc mladá a pak zase příliš rozhodnutá, co chci dělat. Tak jsem dál hledala, protože jsem věděla, že chci dál studovat, ale světelný design jako takový se nikde studovat nedal. Jen na Divadelní fakultě JAMU existoval obor Jevištní technologie, kde byl i zvuk a stavba, ale doufala jsem, že tam alespoň trochu přičichnu k světelnému designu.

To byla opravdu směla, obor Světelný design byl na JAMU otevřen až v akademickém roce 2013/2014. A Jevištní technologie alespoň trochu naplnila tvá očekávání?

Musím říct, že v oblasti světelného designu ano. Potkala jsem se s některými fajn režiséry, s kterými byla moc příjemná spolupráce, jedním z nich byl třeba Jiří Š. Hájek, s kterým jsem připravovala inscenaci *Marlow* ve Studiu Marta. Za ni jsem dokon-

ce dostala cenu za světelný design na festivalu *Zlomvaz* v Praze, to byl můj světelný úspěch. Ale moje představy o tom, že budu tvořit nějakou scénografii pomocí světla a budu pracovat uměleckým směrem se světlem, se pochopitelně nenaplnily. Ten obor je čistě technický. Musela jsem dělat zkoušky z elektrotechniky, což pro holku z taneční konzervatoře bylo hodně napínavé, nebo jsme chodili představovat scénu v Martě a já jsem běhala s vrtačkou po jevišti. Nicméně s technikou jsem nikdy žádné problémy neměla, takže to pro mě nebylo nic cizího. A navíc jsem byla takovou manažerkou celého ročníku, aby všichni kluci kolem mě dostudovali, aby byli v daný okamžik na dané přednášce a podobně, to byl takový další úkol mého studia.

Tvoje přirozené tendence k organizaci tě pak vedly ke studiu divadelního manažerství na magisterském stupni na JAMU...

Už během studia jevištní technologie se u mě projevil nějaké logistické schopnosti v řízení technologických postupů a produkční práce, takže už během prvého si mě trochu přitahovali na produkci. Ještě když jsem byla ve třetáku na technologii, šéfovala jsem sekci fundraisingu na festivalu *Setkání/Encounter*, takže to mě tak volně vedlo k tomu, že jsem se přihlásila na produkci.

Řekl bych, že spojení těchto dvou oborů je pro práci asistenta režie velmi potřebné, nebo ne?

No jasně! Ve chvíli, kdy technické složky pochopily, že já vím, o čem mluvím, tak to hrozně prohloubilo důvěru a formu spolupráce. Ve zvuku třeba tolik zběhlá nejsem, ale tím, že se orientuji ve světle, byla jsem schopná třeba sednout za pult a něco rozsvítit... A taky si myslím, že je skvělé, že jsem si prošla konzervatoří, tedy pozicí výkonného umělce, a dovedu si představit i tuto stránku věci. Řekla bych, že během studia jsem prací obsáhla divadlo ze všech možných stran.

Jak jsi řekla v rozhovoru s Jonášem Floriánem v pořadu *MdB Klub*, který mimochodem srdečně doporučuji všem čtenářům ke zhlédnutí na YouTube, s Petrem Gazdíkem ses seznámila během svých studií,

Při přípravách talk show MdB Klub

kdy byl chvíli tvým spolužákem, a on tě později přizval ke spolupráci na inscenaci Kvítek z horroru. Tak začala tvá práce pro Městské divadlo Brno. Od té doby máš na svém kontě již přes dvacet inscenací. Co vlastně obnáší funkce asistenta režie? Práce asistentů režie je zajistit zázemí umělcům a výkonným umělcům tak, aby se mohli plně soustředit jen na své výkony. Naším úkolem je zajistit, aby pro to měli všechny potřebné prostředky, aby všichni a všechno bylo na svém místě v ten pravý čas a aby nemuseli řešit organizační věci okolo a technické problémy. Komunikuji také s divadelním provozem, s ostatními složkami od kostýmů po scénografy, s výrobou rekvizit, maskérnou, obstarávám komunikaci s herci a teď také, v případě, kdy jsou v inscenaci dětští herci, komunikaci s jejich rodiči. **S Petrem Gazdíkem máte za sebou už celou řádku inscenací s dětskými herci, dalo by se říct, že už to s dětmi umíte, ale inscenace Matilda je přece jenom v něčem jiná, že ano?**

To tedy ano! Konkurz na dětské role do inscenace *Matilda* proběhl v prosinci 2021

a bylo tam opravdu přes dvě stovky dětí! My jsme řešili, jak vybrat ty správné, protože děti v *Matildě* musí opravdu skvěle hrát, zpívat i tančit a je to velmi náročné. A protože většina z nás to viděla v Londýně, cítili jsme obrovskou zodpovědnost, že není možné udělat konkurz a pak se s dětmi sejít šest týdnů před premiérou a nazkoušet to v tomto pro profesionální herce standardním čase. Abychom tedy vybrali správně, oslovili jsme po konkurzu 80 dětí ve věku 9–12 let a v lednu 2022 jsme s nimi začali s přípravkou, která probíhala 2x týdně a děti měly během pětihodinového bloku herectví, tanec i zpěv. Věnovala se jim také velká škála profesionálů od nás z divadla – Petr Gazdík, Ivana Vaňková, Jan Brožek, Alena Antalová, Karel Škarka, Jiří Daniel, Eva Helbichová, Eva Kalousková, Svetlana Janotová, Jana Suchomelová, Lenka Bartolšicová, Peňa Kratochvilová, Petra Šimberová, Milan Němec, Zuzana Holbeinová a já. Zkrátka každý jim předal kus ze svého umění. V té době jsme ještě vůbec nepracovali na konkrétním materiálu z *Matildy*, začínali jsme s průpravou a šlo nám o to, abychom děti uvolnili, otevřeli a připravili je k další práci na inscenaci. Po prvních třech měsících proběhlo další kolo konkurzu, z kterého nám pak zůstalo 36 dětí, se kterými už jsme potom pracovali intenzivněji v menších skupinách, a v květnu se pak uskutečnil poslední konkurz, kde už vzniklo finální obsazení, což je tedy 27 dětí. V srpnu pak přijela choreografka Carli Rebecca Jefferson, která s dětmi intenzivně pracovala 14 dní už na konkrétních choreografiích z muzikálu *Matilda*, děti pak měly během září korepetice a od října začaly naplno zkoušet. **Skromně jsi neřekla, že organizaci této přípravy dětí jsi měla na starost právě ty! Jak se pak parta dětských herců snoubí s profesionály našeho divadla?** Já si myslím, že úplně skvěle. To, že děti už v divadle půl roku fungovaly, se nám neuvěřitelně vyplatilo. Velká část obsazení je vlastně připravovala, tedy se znali a pro děti pak divadlo nebylo neznámé prostředí. A musím říct, že na začátku byly děti ve-

S Petrem Gazdíkem a Carli Rebecou Jefferson během zkoušek muzikálu Matilda

lice napřed před dospělými. Na první čtené zkoušce už nám zatančily některé choreografie a zazpívaly písničky. Myslím, že se nám podařilo dát dohromady ohromnou partu. Nejen dětí, ale i těch rodičů. Komunikace probíhala naprosto skvěle, i když to nebylo jednoduché. Je potřeba si uvědomit, že všichni se musí přizpůsobit divadelnímu provozu, rodiny mění své plány včetně zrušených dovolených v Paříži a podobně. Rodiče sem s dětmi dojížděli až z Olomouce či Moravského Krumlova denně na dvě čtyřhodinové zkoušky.

Pro mnohé z těch dětí je to splněný sen, ne? No jasně! Já si pamatuji na svoje dětství, kdy jsem milovala muzikál *Kočky*. Měli jsme obehnanou VHS kazetu a všechny choreografie jsem uměla nazpaměť! Stála jsem před starou televizí a tancovala s nimi. A představa, že bych mohla něco takového zažít, byla úplně neuvěřitelná. **Kdyby za tebou v budoucnu přišly tvoje děti, že taky chtějí v něčem hrát, tak jim to asi nebudeš rozmlouvat, že ne?**

Ne, rozhodně ne! I když člověk sice zná ta úskalí a ví, co to všechno obnáší. Já jsem

doma měla vždycky obrovskou podporu. Moje maminka mi říkávala: „*Dělej v životě, co chceš. Jestli chceš být profesorkou, buď profesorkou, jestli chceš být cukrářkou, buď cukrářkou, ale hlavně buď šťastná!*“ A to já chci zachovat i svým dětem.

Ale ty jsi i trochu cukrářka, protože ráda pečes!

Ano, trochu jsem k tomu přičichla. V Havlíčkově Brodě, kde teď žiji, jsem potkala manželský pár, který vlastní bistro, a ti mě oslovili, abych pro ně pekla. Ale začalo to dorty pro rodinu, pak pro kamarády, rok a půl jsem pekla opravdu intenzivně. Ale je to něco opravdu velmi náročného a v domácích podmínkách s dvěma dětmi to úplně nejde.

K tomu všemu, co děláš, stíháš ještě nějaký koníček?

(smích) Ani ne. Během Vánoc, když jsem byla nemocná a musela jsem ležet, jsem po dlouhé době zvládla přečíst knížku, ale na nic jiného už moc není prostor. Ale já mám velké štěstí, že pro mě je obrovským koníčkem právě divadlo.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Caspar Richter (16. 9. 1944 – 2. 2. 2023)

Doputovala ke mně překvapivá a smutná zpráva, že 2. února, na Hromnice, v onen poslední významný svátek vánoční, náhle odešel do muzikantského nebe vídeňský dirigent Caspar Richter.

Jeho jméno v Čechách vždy oslovovalo spíše znalce, ale přesto (či právě proto) stojí o něm napsat pár následujících řádek. A to nikoli z pouhé formální slušnosti, ale z obdivu, který k němu chovám a budu jej mít navždy. Z kraje devadesátek se české hudební divadlo obrozovalo a vzhlíželo k anglosaskému muzikálu. Mne samotného však kromě Broadwaye a West Endu lákala stejně či možná i o trochu více muzikálová Vídeň. Proč? Nejen, že se tam uváděly dramaturgicky zajímavé tituly, ale hlavně proto, že skvělé inscenace provázelo vždy hudební provedení světové extratřídy.

A mohl za to on, Caspar Richter! Pocházel ze severoněmeckého Lübecku, ale rodinné kořeny ho vázaly rovněž k Ústí nad Labem. Odtud pocházel jeho tatínek, pastor a hlava široké muzikantské rodiny, která se věnovala především církevní hudbě. Takové byly i Casparovy první kroky, než se později rozhodl vydat na širokou a dlouhou pouť světem hudby. Dokázal se stejnou přesností a péčí vdechnout život málo známé operě či vojenskému pochodu, dirigovat operní orchestr i berlínské filharmoniky. Pro nás všechny byl ale ponejvíce spojen s Vídní, kde byl dlouhé roky šéfdirigentem a hudebním ředitelem Spojených scén vídeňských, divadelní scény, která v tom nejlepším i dnes navazuje na mnohasetletou tradici vídeňského hudebního divadla. Byl tvůrcem i interpretem evropského formátu, a to na poli žánrových fúzí, které u nás pořád tak málo chápeme a doceňujeme.

K dlouhé řadě úspěšných hudebních nastudování vídeňských muzikálů mu nejspíš pomohl zážrak z nebes. To jeho široké muzikantské srdce tlouklo najednou ve více ko-

morách, poháněno se stejnou přirozeností krví klasické i moderní vážné hudby, jazzu, rocku i operety. V jeho podání zazněly jedinečně světové premiéry muzikálů autorské dvojice Kunze & Levay – *Elisabeth*, *Mozart!* nebo *Rebecca* či skvělý komplet vídeňských *Les Misérables* anebo podle mého vůbec nejlepší provedení hororového muzikálu *Jekyll a Hyde* a mnoho dalších slavných titulů. A vždy to byly mimořádné zážitky, které našťastí zachytily i zvukové stopy, v nichž je ukryto mnohé z Casparova mistrovského talentu. A to nemluvím o nahrávkách moderní vážné hudby Coplanda, Korngolda a jiných. Mohl bych na mnoha řádcích popisovat, co o jeho kariéře zmínili už dávno přede mnou jiní, to ale nemám v úmyslu. Mé zastavení v této chvíli ale nutně musí být blízké a osobní. Casparovu práci jsem znal z nahrávek dříve, než jsem ho viděl dirigovat v divadle, ale tím nejsilnějším, a nakonec i nejtrvalejším zážitkem s ním byla práce na společném díle. Dost možná to byla i ta nejkrásnější, která mne kdy na jevišti potkala: *Bernsteinova Mše*. Standa Moša a Zdenek Merta ji odvážně uvedli na Pražském hrade v roce 1997 a ke spolupráci tehdy velmi uznale přizvali Caspara, široko daleko nejlepšího znalce *Bernsteinova* díla. Budiž jim za to chvála!

Myslím, že nás sólistů z tehdejšího „mešního“ Streetchoru dodnes jistě pár bude, kteří na ony týdny, kdy probíhaly ostré hudební zkoušky, vzpomínají i po letech. Byl to způsob nastudování, jaký jsem do té doby nikdy nezažil. Caspar si s sebou do Brna, na zkušebnu Městského divadla, přivedl asistenta, skvělého pianistu a muzikanta Waltera Lochmanna, a společně do nás během dvou

týdnů doslova „nalili“ supertěžkou bernsteinovskou partituru takovým způsobem, že jsem ji schopen zazpívat bez zaváhání dodnes. Caspar byl naoko puntičkář, žádné pianissimo nebylo dost tiché, žádné forte příliš silné. Dodnes mi v uších zní jeho: „*Das ist zu spät, bitte!*“ Když ale jeho přísný pohled na chvíli zjemněl, bylo zřejmé, že svoji práci dělá s nesmírnou láskou. Zkoušky byly maximálně náročné, začínalo se přesně v devět a konec nastal teprve tehdy, když „On“ odložil svoji taktovku. Pozdní příchody ani zbytečné přestávky neexistovaly. Nebylo proč, Caspar přirozeně vzbuzoval absolutní respekt.

Byl pro mne dodnes jediným, kdo u nás dokázal celý ten obří hudební kolos sestávající z mnohasetlenného ansámblu hudebníků, zpěváků a tanečníků dát dohromady v kompletní bernsteinovské partituře a zcela mimořádném uměleckém provedení.

I díky němu jsem si uvědomil, jak blízké staré dobré Vídní jsou hudební kořeny českých muzikantů. On sám překračoval hranice dávno před sametovou revolucí i vznikem Evropské unie. Jeho talentu a schopností si

u nás ponejvíce cenili v Brně. Už před revolucí, coby ředitel Berlínských festivalových her, hrával se Státní filharmonií a později se načas stal jejím šéfdirigentem, a nakonec i čestným dirigentem. Právě s ní provedl v roce 1992 v Innsbrucku *Bernsteinovu Mši*. Od roku 2010 se také stal hudebním ředitelem Opery ND Brno a uvedl zde *Mozartovu Figarovu svatbu*, *Haydnovo Stvoření*, *Offenbachovu operetu Perikola*, *Stravinského balet Pták Ohnivák*, *Straussovou operu Elektra* či koncertní provedení *Dvořákovy Stabat Mater* pro mezinárodní festival *Smetanova Litomyšl*.

Po téměř dvě dekády úspěšně spolupracoval s Městským divadlem v Brně. Ať už to byla *Lehárova Veselá vdova* (2004), koncertní verze *Jesus Christ Superstar* (2008), či ozvěny jeho vídeňské muzikálové éry – *Mozart!* (2009) a *Jekyll a Hyde* (2011), nebo broadwayská klasika *Funny Girl* (2012) a *Kočky* (2013) *Andrew Lloyd Webbera*, vždy bylo z orchestřiště cítit jeho výjimečné muzikantské zaujetí pro každý detail. Ještě docela nedávno pro Hudební scénu MdB nastudoval muzikál *Jane Eyrová* (2021). Za jeho přispění a přípravy notového materiálu pak v nejbližší pandemické době vznikl hudební program pro *Vánoční koncert* (2020).

Dodnes mi přijde velká škoda, že stejných příležitostí a respektu, jakých se mu dostávalo v Berlíně, Paříži – a především ve Vídni a také v Brně – nikdy nedosáhl v Praze. Podle vlastních slov ji měl velmi rád. Zdejší divák snad i díky jeho talentu a smyslu pro náročné provedení mohl pochopit, že muzikál je skutečné umění bez potřeby umělých berliček showbusinessu. A především, že bez orchestru a živých muzikantů nemá hudební divadlo žádný smysl.

Po celá léta byl pro mne Caspar Richter symbolem mimořádného hudebního kouzla a krásy. Věřím, že i díky němu ony chvíle budou krásné stále. V tom dobrém a nejlepším na něj chci navždy s vděčností myslet.

Děkuji, Maestro!

Text: Patrick Fridrichovský, dramaturg

Jiří Ressler

Umím lidi rozesmát

Dvě velké muzikálové role zatím zaplnily v novém roce pracovní diář herce Jiřího Resslera. Nejprve to byl nesympatický pan Wormwood, otec holčičky Matildy ve stejnojmenném muzikálu, který svoji dceru oslovoval zásadně „borče“. Momentálně zkouší rodák ze Svitav postavu Amose Callowaye v muzikálu *Velká ryba (Big Fish)*. Zdá se skoro až neuvěřitelné, že tento „mistr improvizace“ ještě nikdy neměl v Dokořánu svůj rozhovor.

S Markétou Sedláčkovou, Lukášem Vlčkem a Dušanem Vítázkem na generálce muzikálu *Hair (Vlasy)*

Jak se to mohlo stát?

Sám si to neumím vysvětlit. Asi nejsem tak populární jako někteří moji slavnější kolegové, třeba jako Jonáš Florián. (smích) Ale zřejmě to bude i tím, že já mám už od školy všechno v životě posunutě – později než moji vrstevníci jsem dostudoval, později jsem založil rodinu...

Jak to, že jste později dokončil JAMU?

Studoval jsem na JAMU vlastně od roku 1996 až do 2002, takže s oblibou říkám, že jsem to čtyřleté studium krásně po šesti letech zvládl. Zatímco ostatní měli za čtyři roky hotovo... Začal jsem v ročníku Jany Jančkové s Robertem Musialkem, Mírou Noskem, Johanou Gazdíkovou a asi později z nás nejslavnější Jitkou Čvančarovou. Jenže při škole jsem ještě zpíval v Českém filharmonickém sboru Brno, ve kterém jsem byl už od svého příchodu do Brna od roku 1994. A protože byl problém to časově skloubit, tak jsem školu přerušil. A dokončil jsem ji až po dvou letech v jiném ročníku.

A ze školy jste potom šel rovnou do Městského divadla Brno?

Dělal jsem napřed v roce 2002 konkurz do

muzikálu *West Side Story* na skoro půlroční zájezdové turné do Holandska. Hlavní role tam tehdy hráli Američané. Vyšlo to a já s touhle partou strávil tři a půl měsíce. To byly krásné časy! Pak přišel v roce 2004 konkurz na muzikál *Hair (Vlasy)*, kterým se současně otevírala Hudební scéna v divadle. Tam jsem dostal společně s Petrem Gazdíkem a Oldou Smyslem hlavní roli Clauda. Až na základě těchto dvou odehraných rolí pro mě přišla nabídka na angažmá.

Moc dlouho jste v něm ale nevydržel...

Nevím to přesně, ale asi dva roky. Dostali jsme totiž ještě s kolegy Robertem Musialkem a Víťou Šujanem nabídku, abychom zprofesionalizovali náš divadelní spolek Slawjena, ve kterém jsme už nějaký čas hráli. Ředitel Moša se tehdy zachoval skvěle, řekl, ať jdeme zkusit štěstí a za rok uvidíme. Nikdo jsme možnosti návratu nakonec nevyužili, já dokonce celých osm let...

Jak se vám se Slawjenou dařilo?

Fungovali jsme, první dva roky jsme hráli a bylo to fajn. Ale vlastně jsme pořád naráželi na to, že jsme nedokázali dostatečně prodat to, co jsme měli na repertoáru. Takže to

Matilda, režie Petr Gazdík

tak postupně vyhaslo – zjednodušeně se dá říct, že z ekonomických důvodů. Potom jsme se navíc rozešli i názorově... My jsme totiž byli paradoxně ve vrcholné formě se Slawjenou ještě před tím, než jsme nastoupili do angažmá v Městském divadle. Takže potom už jsme spíš jen těžili ze své dřívější slávy.

Vyhovoval vám život na volné noze?

Nějak jsem to tehdy neřešil. Pořád jsem byl nějakým způsobem u divadla, buď jsem průběžně dohrával v Městském divadle, nebo jsme hrávali se Slawjenou. Po celou dobu jsem navíc dál zpíval ve sboru, ve kterém jsem byl s pauzami až do roku 2015. Pak jsem taky spolupracoval s ročníkem z JAMU pod vedením Stana Slováka, když nastudovali v Divadle na Orlí muzikál *Jerry Springer: Opera*. Takže pořád nějaká práce byla...

Co nakonec rozhodlo, že jste se vrátil do angažmá?

Já jsem vlastně nikdy ani odejít nechtěl. Pamatuji si, že tehdy v začátku jsem byl z té naší trojice jediný, kdo navrhoval, ať zkusíme hraní v obou divadlech skloubit. Jenže jsem byl od kluků přehlasovaný, což je klasická nevýhoda fungování ve trojici. (smích) Tak jsem si na to holt musel počkat, jako to ostatně mám u hodně věcí v životě. Teď zpětně vlastně sám nevím, proč jsem nepřišel do angažmá zpátky dřív. Asi jsem to pořád tak nějak bral, jako bych sem stále patřil.

Hodně býváte využíváný i v divadle pro schopnost improvizací. Kdy jste tohle nadání v sobě objevil?

Asi odmala, protože už ve škole jsem býval třídní šašek. Mám to navíc i v rodině – maminka je rozená Šašková a můj strýc se jmenuje Jiří Šašek. Tak jsem si i já pořád tak šaškoval a šaškoval... Myslím si, že pokud jsem v něčem silný, tak že umím lidi rozesmát. Není to jednoduché, ale tak nějak mně to asi šlo. I ve Slawjeně byly improvizace, u nás v divadle zase třeba při vyhlašování *Křidel*. Vesměs je to ale vždy připravená věc, i když je samozřejmě potřeba aktuálně reagovat na situaci.

Jaké svoje divadelní role byste sám vzdvihl?

Asi hned ty dva první muzikály, které pro

mě vše odstartovaly: *West Side Story* a *Hair (Vlasy)*. Srdcovkou byl taky parašutista Jonáš v muzikálu *Kdyby tisíc klarinetů*. V roce 2008 jsem dostal příležitost v muzikálu *Sněhurka* – to byla radost hrát! Jednak že to bylo pro děti, a pak jsme se vždycky vyblbli s partou ostatních trpaslíků. Pak mě moc bavily forbíny, které jsme si mohli sami připravovat s Míšou Isteníkem do *Těžké Barbory*. Mojí krevní skupinou byl taky humor z muzikálu *Spamalot* a v něm navíc pro mě asi nejlepší alterna-ce, co jsem kdy zažil – s Jonášem Floriánem. (smích) Pak z novějších titulů mám rád třeba *Světáky* nebo *Osmýčky*. No a pak taky určitě John Brown z komedie $1 + 1 = 3$, kterou jsem absolvoval na JAMU a hraji ji dodnes.

Až přišla pro vás určitě největší příležitost za poslední dobu – pan Wormwood v muzikálu Matilda. Jak jste své obsazení přijal?

Za tuto nabídku jsem moc rád, protože dlouho jsem si v žádném tak velkém muzikálu u nás nezahrál. Nejčastěji bývám obsazovaný od Stana Slováka, tak jsem rád, že tuhle sezónu jsem mohl něco po dlouhé době nazkoušet i s Petrem Gazdíkem. Dělali jsme spolu naposledy muzikál *Don Juan* před snad deseti lety. Perfektně se mi s ním zkušelo i teď a jsem za tuto příležitost moc vděčný.

Znal jste Matildu už dřív?

Právě, že neznal! O to víc mě bavilo se s tím příběhem seznamovat, našel jsem si i na YouTube písničky. Moje role je už od začátku dost jasně daná, tyhle záporné figury se hrají vždycky dobře. I když já osobně si myslím, že postava matky je ještě horší, protože ta by tam Matildu v závěru klidně nechala. Hodně mě baví pasáž na začátku druhé půlky, která je už od autorů pro mě předepsaná jako stand-up. Takže kostru mám sice danou, ale můžu si tam vždycky dovolit něco přidat navíc, třeba zareagovat na publikum, které je po přestávce ještě částečně rozsvícené.

Stříhl byste si rád zase nějaký velký muzikál?

To tak nemůžu říct, nechám se překvapit. Hraji stejně rád v muzikálech i v činohrách. Brzo začínáme zkoušet se Stanislavem Mošou nový muzikál *Velká ryba (Big Fish)*, kde

Monty Python's Spamalot, režie Stanislav Slovák

se alternuji s Alanem Novotným. Tak na to se těším, premiéra bude v dubnu. Navíc k tomu ze srandy říkám jednu takovou perličku. Film *Matilda* režíroval Danny DeVito a sám si tam zahrál tatínka. A teď ve filmu *Big Fish* od režiséra Tima Burtona hraje moji postavu zase Danny DeVito. Takže já tuto sezónu vlastně hraji role Dannyho DeVita, protože si myslím, že jsme hodně podobné typy. (smích) **Co nejradši dělá Jiří Ressler, když má volno?**

Poslední roky mě nejvíc baví být doma s rodinou. Už jsem se asi nějak zklidnil nebo co... Navíc jako jsem se všim tak trochu pozadu, tak i se založením rodiny. Pořád jsem si říkal, jak jsem mladej a mladej, a najednou ejhle! Takže jsme to pak vzali se ženou hopen a máme čtyřletého Jonáše a tříletého Mikuláše. A abychom to aspoň trochu vyvážili, vzali jsme si domů tchyni. Z Brna jsme už před nějakou dobou uprchli, bydlíme v Olešnici, manželka jako bývalá baletka učí na Základní umělecké škole v Poličce. A tak nějak je nám tam všem spolu hezky.

Text: Lenka Kolegarová

Z Mostu do Brna přes Ostravu Trápí mě, že nestíháme víc jezdit do regionů. (...)

Josef Herman | 4. 2. 2023 | divadelni-noviny.cz

V Městském divadle Brno se programově zkoušejí různé typy hudebního divadla. Na dlouhou řadu muzikálových balad nyní navázal původní historický muzikál *Devět křížů* – stejnojmenný motorek je známý každému automobilistovi z D1, ale málokdo ví, že je místo pojmenované podle vraždy devíti svatebčanů v roce 1540. Statkář z osady Hluboká zachránil v lesích uherského koňského handlíře Luku, ten se zamiloval do jeho dcery Elišky, dala mu slib, že na něj počká, než se vrátí z Uher s penězi, leč čekání se protáhlo a ona svolila vzít si Vavřince, syna mlynáře. Svatební průvod naneštěstí potkal vracející se Luka, v autorské licenci s hajným Kudlou. Libretisté Petr Štěpán s Miroslavem Ondrou strohý příběh vyprávějí jako historickou detektivku, kterou člen zdejšího souboru Robin Schenk (1991) zkomponoval do velkolepé dramatické skladby. Lze v ní zaslechnout mnohé inspirace, především samozřejmě zdejšími baladickými muzikály. Schenk na ně navazuje formálně i hudebním řešením situací, ale neopisuje, řeší svou skladbu svébytně a s obdivuhodnou pečlivostí hudebně odlišuje detaily situací, příběhu i charakteristiky postav. Až možná příliš pohrdá chytlavými melodiemi, jedinou takovou je baladická píseň a vlastně leitmotiv muzikálu *Uherské koně*. Schenk tak trochu operně píše prokomponované plochy a zhuďebňuje texty z dramatické a emocionální logiky, kterou mu připravili poetickým stylem vyprávění Štěpán s Ondrou. Do sestavy rustikálních postav vložili symbolickou Dívku komentující události – étericky stříbrným čistým hlasem ji zpívala půvabná Elena Juráčková. Režisér Petr Gazdík obsadil role přesně po typech, každá postava má ve společném prožitku příběhu jasně definova-

ný prostor a funkci. Elišku báječně ztvárnila Kristýna Daňhelová, Luku Ondřej Studénka. Na většinou potměšlém jevišti Gazdík vedl aktéry k přímočarému jednání, jevištní obrazy připomínají přísné dřevorezby bez seběmenších zbytečností. Hodně dobrý počín, jen by myslím chtělo dlouhou skladbu prokrátit a závěru dodat větší spád. Cením si zvláště toho, že tvůrci přišli s vlastním námětem a příběhem, „zmuzikálovaných“ filmů už je na můj vkus příliš.

V Brně proběhla česká premiéra rodinného muzikálu *Matilda*. (...) Zájemci mohou na YouTube najít řadu různých nastudování, efektní film je k vidění na Netflixu, prostě celosvětově skvělá zábava. A příležitost děti ukázat, co v nich je, dospělí jim dělají křoví. V Brně dětský soubor připravovali nejméně rok, ale výsledek je ohromující: v titulní roli jsem zastihl Annu Bergerovou, osobitou, skvěle intonující a pohybově bezprostřední, a to mají k dispozici ještě dvě zřejmě naprosto srovnatelné (Marie Juráčková a Karolina Kabele), k tomu je tu skvělá dětská company, která zvedá diváky ze sedadel. Až se zdá neuvěřitelné, co malí herci, zpěváci a tanečníci všechno umějí. Sice si místy neumím odpovět, co nám vlastně tvůrci sdělují, třeba tady docela hodnou ruskou mafii, na druhou stranu kabaretní číslo na začátku druhé poloviny večera o hlupácích odmítajících vzdělání, což je jedno z hlavních témat díla, vyznělo těsně před volbami prezidenta hodně aktuálně. Petr Gazdík opět prokázal velké zkušenosti s režírováním dětí, respektoval obecnou světovou podobu díla, síla jeho inscenace je v dokonalosti, s níž tak učinil. Včetně choreografie Carli Rebecy Jefferson a pěveckého a hudebního nastudování Dana Kalouska a dalších. Zcela výjimečná událost!

1. Nejoblíbenější herec (vypište jméno):
2. Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):
3. Nejoblíbenější inscenace (zakřížkujte):
 - Tracy Letts / Mary Page Marlowová
 - Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / Devět křížů
 - Pam Valentine / Ti druzí
 - Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador / Medicus
 - Richard Bean / Sám na dva šéfy
 - Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin / Matilda
 - Arthur Miller / Pohled z mostu
 - Noël Coward / Hvězda v pasti
 - Andrew Lipka, John August / Velká ryba (Big Fish)
 - W. A. Mozart, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně

4. Nejvýraznější tvůrčí počín (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):

Mary Page Marlowová / scéna a kostýmy - hudba - pohybová spolupráce - plakát

Devět křížů / hudba - libreto - scéna - kostýmy - choreografie - plakát

Ti druzí / překlad - scéna - kostýmy - plakát

Medicus / překlad - hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - projekce - plakát

Sám na dva šéfy / překlad písňových textů - scéna - kostýmy - hudební nastudování - pohybová spolupráce - plakát

Matilda / překlad - hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - trikové efekty - plakát

Pohled z mostu / scéna - kostýmy - hudba - plakát

Hvězda v pasti / scéna - kostýmy - hudba - pohybová spolupráce - plakát

Velká ryba (Big Fish) / překlad - hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - projekce - loutky - plakát

Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně / hudba - libreto - scéna - kostýmy - choreografie - plakát

Nevybrali jste si ve čtvrté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce!

Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2024 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu.

Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2023. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Z dějin českého písňového textu

Marek Eben
SŮL V OČÍCH

Kdybch moh' být
klukem co mám se pod sukně schová
a možnost mít
všechny své známé chyby dělat znova

Hořko mi je
dívám se sám na sebe ve svém stínu
Kdo vypije
víc než je zdrávo mívá kocovinu.

A když se zeptám ostatních
zjistím že pro ně jsem
už jenom solí v očích
nic víc než solí v očích

Kdo umyje
tu vlezlou špínu kterou na ruku mám
Hořko mi je
čím dál tím dřív se budím dýl usínám.

A když se zeptám ostatních
zjistím že pro ně jsem
už jenom solí v očích
nic víc než solí v očích.

Kam se skryje
má vlastní tvář v zrcadle co mě leká
Hořko mi je
denně se ptám co jsem to za člověka

Česká studiová divadla 70. a 80. let měla mnoho skrytých hitmakerů. HaDivadlo Jiřího Bulise, Husa na provázku především Miloše Štědrone, ale také Františka Emmerta či Zdeňka Kluku, Divadlo na okraji Mikiho Jelínka. Studio Ypsilon jako divadlo programově hudební mělo silných muzikantů až přebytek – výlučná pozice náležela mistrovi hudebních miniatur, „kapelníkovi“ Miroslavu Kořínkovi, vedle něj však zbylo stále

dost místa i pro Jiřího Schmitzera, Vladimíra Kratinu či Jana Jiráně.

A také pro Marka Ebena, který do Ypsilonky nastoupil v roce 1983 už jako vyprofilovaná písničkářská osobnost, díky hraní s bratrským triem už de facto folková hvězda. A taky už navzdory mládí zkušený divadelní skladatel – měl za sebou písničky pro kladenskou inscenaci Vostroho *Dubrovnické komedie* (mimo jiné s brilantním sloganem *V Dubrovniku na molu/ směrem od pasu dolů/ na člověku nic rozumného není*) nebo pro Divadlo Viola napsaný dětský minimuzikál *Kocourek Modroočko*. Právě písničky z něj se díky televizní verzi a posléze široce oblíbenému CD staly z Ebenovy divadelní hudby tím nejpoblárnějším.

To nejosobitější pro divadlo ovšem Eben vytvořil v 80. letech v ypsilonkých inscenacích. A jelikož své někdejší divadelní písně po léta roztrušuje na svých autorských deskách, dostalo se jim ze všech těch znamenitých songů, které vznikly za normalizace pro studiová divadla, zřejmě největšího posluchačského zásahu. (Když tedy pomíne písně z Uhdeho a Štědroňovy *Balady pro banditu*.)

Píseň *Sůl v očích* Eben napsal pro ypsilonckou inscenaci Klímovy a Dvořákovy hry *Matěj Poctivý* (1985) a vydal ji na albu *Tichá domácnost* (1995).

Text: Jan Šotkovský, kresba: Jaroslav Milfajť

B | R | N | OSTATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři divadla

Velikonoční koncert 7. a 8. dubna 2023 na Hudební scéně

S potěšením navazujeme na tradici koncertů, které MdB uvádělo po několik posledních let (a která byla přerušena covidovými opatřeními).

Velikonoční čas je půvabný v tom, jak bravurně dokáže propojit křesťanské i pohanské tradice skloubené v jednom případě se zmrtvýchvstáním Ježíše Krista a v případě druhém s bezstarostným vítáním jara. V našem případě ten první, duchovní aspekt představuje *Stabat Mater* výtečného velšského skladatele Karla Jenkinse (je také například autorem projektu *Adiemus*). Skladba z roku 2008 má dvě charakteristické polohy – klasickou a etnickou, tu druhou reprezentují obzvláště zpěvačka **Iva Bittová** a **Ondřej Vaníček** s magickou flétnou shakuhachi. Skladby **Zdenka Mertvy Klauunovo jarní odpoledne** a **Over the Horizon (Concerto for Nine Fingers)** patří z tohoto pohledu spíše ke světským radostem či starým slovanským zvykům vyprovázení Morany a vítání její sestry Vesny. Obě kompozice vznikly v roce 2021. Dvanáctiletá klavíristka **Klára Gibišová** je vítězkou a hvězdou mnoha dětských soutěží, nekonvenční **Vilém Veverka** patří k nejlepším evropským hobojistům.

V programu účinkuje pěvecký sbor **Ars Brunensis** a orchestr **Městského divadla Brno** pod vedením šéfdirigenta **Dana Kaulouska**.

Mercedes-Benz
HOŠEK MOTOR

CARent

Nepřehlédněte

Prožijte s námi pěkné divadelní podvečery

Společně s prodejem Sezónního abonmá začíná i prodej **Předplatného pro pěkné podvečery**, které obsahuje dvě činoherní a dvě muzikálové inscenace, jež u nás patří k těm nejvyhledávanějším. Na sezónu 2023/2024 se do této nabídky dostala komedie **Ti druzí (Spirit Level)**, která vlídně přibližuje život po životě, nesmrtelná česká komedie **Světáci** na motivy kultovního filmu, autorský historický muzikál **Devět křížů** o známé moravské legendě a muzikál **Medicus** podle bestselleru *Ranhojič* Noaha Gordona.

Abonentka má i další výhody: slevu oproti nákupu jednotlivých lístků, pozvánky na zajímavé akce, oblíbení herci vám budou dělat společnost nejen na jevišti, ale i na fotkách v divadelním kalendáři a v článcích v časopisu Dokořán, jenž vám budeme pravidelně posílat až domů.

Stávající předplatitelé si Sezónní a Podvečerní abonmá mohou obnovit **do 31. března 2023**. Následně **od 17. dubna 2023** si budou moci abonmá pořídit i noví zájemci. Oby typy předplatného zakoupíte osobně na komerčním oddělení či online na www.mdb.cz.

V příštím čísle

- Rozhovor s náměstkem Zdeňkem Helbichem připraví Helena Brzobohatá
- Miroslav Ondra v rozhovoru s Vojtěchem Hájkem přiblíží práci zvukaře
- Představíme vám nový muzikál *Velká ryba (Big Fish)*
- S herečkou Evou Jedličkovou si popovídá Kateřina Vižďová
- Plakát Jiřího Daniela

Mediální partneři

RENGL

DOKOŘÁN březen 2023

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

282. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 22. 02. 2023

Náklad 5 100 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Paul Gordon, John Caird

JANE EYROVÁ

režie Petr Gazdík

25. až 30. března

na Hudební scéně

Kristýna Daňhelová

Nominace na Cenu Thálie za titulní roli

Premiéra 11. a 12. února na Činoherní scéně

POHLED Z MOSTU

Arthur Miller

klasické drama

překlad Jan Grossman

režie Stanislav Slovák